Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
YVES BOT
της 1ης Φεβρουαρίου 2017 [1]

Συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-361/15 P και C-405/15 P

Easy Sanitary Solutions BV (C-361/15 P),
Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) (C-405/15 P)
κατά

Group Nivelles NV

«Αιτήσεις αναιρέσεως – Κανονισμός (ΕΚ) 6/2002 – Διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας – Καταχωρισμένο κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα που απεικονίζει σιφώνιο ντους – Προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα – Εκτίμηση του νεωτερισμού και του ατομικού χαρακτήρα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος – Βάρος αποδείξεως που φέρει ο αιτών την κήρυξη ακυρότητας – Απαιτήσεις σχετικά με την αναπαραγωγή του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος – Γράμμα και περιεχόμενο του άρθρου 3 του κανονισμού 6/2002 – Αρμοδιότητες που απονέμονται στο EUIPO όσον αφορά τη διεξαγωγή των αποδείξεων – Άρθρο 63, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002 – Όρια του ελέγχου νομιμότητας που ασκεί το Γενικό Δικαστήριο – Άρθρο 61, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 – Λόγος δημοσίας τάξεως»

I – Εισαγωγή

1. Στις υπό κρίση υποθέσεις το Δικαστήριο καλείται να διευκρινίσει το περιεχόμενο εννοιών και αρχών που είναι ουσιώδεις για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΚ) 6/2002 του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2001, για τα κοινοτικά σχέδια και υποδείγματα [2].

2. Ειδικότερα, το Δικαστήριο καλείται να διευκρινίσει τη ratio legis του κανονισμού αυτού καθώς και τις αρμοδιότητες που πρέπει ή όχι να ανατίθενται στα τμήματα του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) στο πλαίσιο της εξετάσεως αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας καταχωρισμένου κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος.

3. Αφετηρία της ένδικης διαφοράς είναι η αίτηση της I-Drain BVBA, νυν Group Nivelles NV [3], για την κήρυξη ακυρότητας του καταχωρισμένου σχεδίου ή υποδείγματος του οποίου δικαιούχος είναι η Easy Sanitary Solutions BV [4] και το οποίο, σύμφωνα με την καταχώριση αυτή, απεικονίζει «σιφώνιο ντους». Προς στήριξη της αιτήσεώς της για την κήρυξη ακυρότητας που υπέβαλε ενώπιον του τμήματος ακυρώσεων του EUIPO η Group Nivelles ισχυρίστηκε ότι το εν λόγω σχέδιο ή υπόδειγμα στερούνταν νεωτερισμού και ατομικού χαρακτήρα, επικαλούμενη την ύπαρξη και τη διάθεση στο κοινό προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος. Οι δυσκολίες που ανέκυψαν κατά την εξέταση της αιτήσεως

1 Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 ΕΕ 2002, L 3, σ. 1. Ο κανονισμός αυτός τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1891/2006 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2006 (ΕΕ 2006, L 386, σ. 14).

3 Η I-Drain απορροφήθηκε έκτοτε από την Group Nivelles.

4 Στο εξής: ESS.

αυτής κηρύξεως ακυρότητας οφείλονται στα σφάλματα τόσο της αιτούσας την κήρυξη ακυρότητας, η οποία δεν αναπαρήγαγε προσηκόντως το προηγούμενο έργο της, όσο και του τμήματος ακυρώσεων και του τρίτου τμήματος προσφυγών του EUIPO τα οποία δεν προέβησαν σε ορθή σύγκριση των επίμαχων σχεδίων ή υποδειγμάτων.

4. Με την απόφασή του της 13ης Μαΐου 2015, Group Nivelles κατά ΓΕΕΑ – Easy Sanitary Solutions (Αύλακας απορροής υδάτων ντους)[5], το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την από 4 Οκτωβρίου 2012 απόφαση του τρίτου τμήματος προσφυγών του EUIPO[6].

5. Με τις αιτήσεις τους αναιρέσεως, το EUIPO και η ESS ζητούν, αντίστοιχα, την αναίρεση και τη μερική αναίρεση της ως άνω αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου.

6. Με τις παρούσες προτάσεις, θα προτείνω καταρχάς στο Δικαστήριο να εξετάσει αυτεπαγγέλτως έναν λόγο αναιρέσεως που αφορά αναρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου. Ειδικότερα, φρονώ ότι το τελευταίο, στο πλαίσιο της εξετάσεως του παρεμπίπτοντος λόγου ακυρώσεως που προβλήθηκε από την ESS, υπερέβη τα όρια του ελέγχου νομιμότητας τον οποίο είναι αρμόδιο να ασκεί με βάση το άρθρο 61, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002, με συνέπεια η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση να πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να αναιρεθεί εν μέρει.

7. Εν συνεχεία, θα προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως που άσκησε το EUIPO στην υπόθεση C-405/15 P.

8. Πρώτον, θα εκθέσω τους λόγους για τους οποίους φρονώ ότι το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 77 έως 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, υπέπεσε πράγματι σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον απαίτησε από το EUIPO να ανασυνθέσει το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα συνδυάζοντας τα διάφορα μέρη του που αναπαράγονταν στα διάφορα αποσπάσματα των επισυναπτόμενων στην αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας καταλόγων. Θα εξηγήσω ότι η απαίτηση αυτή, στο μέτρο που αντιβαίνει στο γράμμα και στο περιεχόμενο του άρθρου 3 του κανονισμού 6/2002, δεν μπορεί να επιβληθεί στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του νεωτερισμού σχεδίου ή υποδείγματος, υπό την έννοια του άρθρου 5 του κανονισμού αυτού, ούτε εμπίπτει, καθεαυτή, στις αρμοδιότητες που απονέμονται στα τμήματα του EUIPO με βάση το άρθρο 63, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού.

9. Δεύτερον, θα εξηγήσω τους λόγους για τους οποίους η ανωτέρω διαπίστωση δεν δύναται, εντούτοις, να οδηγήσει στην αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

10. Τρίτον και τελευταίο, θα προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως που άσκησε η ESS.

II – Το νομικό πλαίσιο της Ένωσης

A – Ο κανονισμός 6/2002

11. Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 6/2002, ως «σχέδιο ή υπόδειγμα» νοείται η εικόνα την οποία παρουσιάζει το σύνολο ή μέρος ενός προϊόντος η οποία προκύπτει από τα χαρακτηριστικά του, και ιδίως από τη γραμμή, το περίγραμμα, το χρώμα, το σχήμα, την υφή ή/και τα υλικά του ίδιου του προϊόντος ή/και της διακόσμησης που φέρει.

12. Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, το σχέδιο ή υπόδειγμα προστατεύεται ως κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα εφόσον είναι νέο και έχει ατομικό χαρακτήρα.

5 T-15/13, EU:T:2015:281, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

6 Υπόθεση R 2004/2010-3, σχετικά με διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας μεταξύ των I-Drain και ESS.

13. Κατά την παράγραφο 2 της ίδιας διατάξεως, το σχέδιο ή υπόδειγμα που εφαρμόζεται ή ενσωματώνεται σε ένα προϊόν το οποίο αποτελεί συστατικό σύνθετου προϊόντος λογίζεται ότι είναι νέο και έχει ατομικό χαρακτήρα μόνο εάν το συστατικό, αφού ενσωματωθεί στο σύνθετο προϊόν, παραμένει ορατό κατά τη συνήθη χρήση του προϊόντος και τα ορατά χαρακτηριστικά του συστατικού πληρούν, αυτά καθαυτά, τις προϋποθέσεις ως προς τον νεωτερισμό και τον ατομικό χαρακτήρα.

14. Κατά το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του εν λόγω κανονισμού, ένα καταχωρισμένο κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα θεωρείται νέο εάν δεν έχει διατεθεί στο κοινό ταυτόσημο σχέδιο ή υπόδειγμα πριν από την ημερομηνία κατάθεσης της αίτησης για την καταχώριση ή, εάν διεκδικείται προτεραιότητα, πριν από την ημερομηνία προτεραιότητας.

15. Στο άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 διευκρινίζεται, επιπλέον, ότι τα σχέδια ή υποδείγματα λογίζονται ως ταυτόσημα αν τα χαρακτηριστικά τους διαφέρουν μόνο σε επουσιώδεις λεπτομέρειες.

16. Κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού αυτού, ένα καταχωρισμένο κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα θεωρείται ότι παρουσιάζει ατομικό χαρακτήρα εάν η συνολική εντύπωση που προκαλεί στον ενημερωμένο καταναλωτή διαφέρει από τη συνολική εντύπωση που προκαλεί στον εν λόγω καταναλωτή κάθε σχέδιο ή υπόδειγμα που έχει διατεθεί στο κοινό πριν από την ημερομηνία κατάθεσης της αίτησης για την καταχώριση ή, εάν διεκδικείται προτεραιότητα, πριν από την ημερομηνία προτεραιότητας.

17. Κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, για την εφαρμογή των άρθρων 5, παράγραφος 1, στοιχείο β′, και 6, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του ίδιου κανονισμού, ένα σχέδιο ή υπόδειγμα θεωρείται ότι έχει διατεθεί στο κοινό αν έχει δημοσιευθεί κατόπιν καταχώρισής του ή με άλλον τρόπο, ή έχει εκτεθεί, έχει χρησιμοποιηθεί στο εμπόριο ή κατέστη γνωστό με άλλο τρόπο, πριν από την ημερομηνία κατά την οποία το σχέδιο ή το υπόδειγμα για το οποίο διεκδικείται προστασία διατέθηκε για πρώτη φορά στο κοινό, εκτός εάν τα γεγονότα αυτά λογικά δεν θα ήταν δυνατόν να γίνουν γνωστά κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων στους ειδικευμένους κύκλους του συγκεκριμένου κλάδου οι οποίοι δραστηριοποιούνται εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

18. Το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002, το οποίο τιτλοφορείται «Έκταση της προστασίας», ορίζει ότι η προστασία που παρέχει το κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα εκτείνεται σε οποιοδήποτε σχέδιο ή υπόδειγμα το οποίο δεν προκαλεί στον ενημερωμένο χρήστη διαφορετική συνολική εντύπωση.

19. Κατά το άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού αυτού, το κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα κηρύσσεται άκυρο εάν δεν πληροί τις προϋποθέσεις των άρθρων 4 έως 9 του εν λόγω κανονισμού.

20. Στο πλαίσιο του τίτλου VII του εν λόγω κανονισμού, ο οποίος επιγράφεται «Προσφυγές», το άρθρο 61, παράγραφος 2, διευκρινίζει ότι «[η] προσφυγή [ενώπιον του Δικαστηρίου] μπορεί να ασκείται για λόγους αναρμοδιότητας, παράβασης ουσιώδους τύπου, παράβασης της συνθήκης, του παρόντος κανονισμού και οποιουδήποτε κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή τους ή λόγω κατάχρησης εξουσίας».

21. Επιπλέον, στο πλαίσιο του τίτλου VIII του κανονισμού 6/2002, ο οποίος επιγράφεται «Διαδικασία ενώπιον του Γραφείου», το άρθρο 63, παράγραφος 1, ορίζει ότι «[κ]ατά την ενώπιόν του διαδικασία, το Γραφείο εξετάζει αυτεπαγγέλτως τα πραγματικά περιστατικά. Εντούτοις, σε αγωγή ακυρότητας, η εξέταση περιορίζεται στα επιχειρήματα που προβάλλουν οι διάδικοι καθώς και τα υποβληθέντα από αυτούς αιτήματα».

22. Κατά το άρθρο 65, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, σε κάθε διαδικασία ενώπιόν του, το EUIPO δύναται να διεξαγάγει αποδείξεις και, ιδίως, να εξετάσει διαδίκους και μάρτυρες και να ζητήσει την παροχή πληροφοριών καθώς και την προσκόμιση εγγράφων και αποδεικτικών στοιχείων ή ακόμα και πραγματογνωμοσύνη.

Β – Ο κανονισμός 2245/2002

23. Τέλος, ο κανονισμός (ΕΚ) 2245/2002 της Επιτροπής, της 21ης Οκτωβρίου 2002, σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού 6/2002[7], ορίζει στο άρθρο του 28, παράγραφος 1, στοιχείο β′, σημεία v και vi, τα εξής:

«1. Η αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας που υποβάλλεται στο Γραφείο σύμφωνα με το άρθρο 52 του κανονισμού [6/2002] περιέχει:

[…]

β) όσον αφορά τους λόγους επί των οποίων βασίζεται η αίτηση:

[…]

v) εφόσον οι λόγοι ακυρότητας συνίστανται στο γεγονός ότι το καταχωρισμένο κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα δεν πληροί τις προϋποθέσεις των άρθρων 5 και 6 του κανονισμού [6/2002], τη μνεία και την αναπαραγωγή των προγενέστερων σχεδίων ή υποδειγμάτων που ενδέχεται να παρεμποδίσουν το νεωτερισμό ή τον ατομικό χαρακτήρα του καταχωρισμένου κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος, καθώς και έγγραφα που να πιστοποιούν την ύπαρξη των εν λόγω προγενέστερων σχεδίων ή υποδειγμάτων·

vi) αναφορά των πραγματικών περιστατικών, των αποδείξεων και των ισχυρισμών που προβάλλονται προς υποστήριξη των υπό εξέταση λόγων·

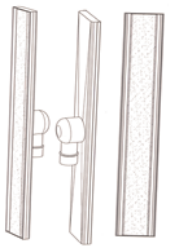
[…]».

III – Το ιστορικό της διαφοράς

24. Η ESS είναι δικαιούχος του κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος που καταχωρίστηκε με τον αριθμό 000107834-0025, κατόπιν αιτήσεως η οποία υποβλήθηκε στις 28 Νοεμβρίου 2003 (στο εξής: επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα).

7 ΕΕ 2002, L 341, σ. 28, στο εξής: εφαρμοστικός κανονισμός.

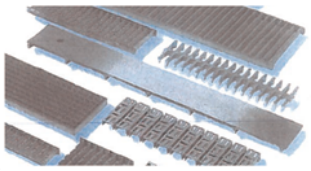
25. Το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα παρίσταται ως εξής:

26. Το εν λόγω σχέδιο ή υπόδειγμα απεικονίζει, σύμφωνα με την ανωτέρω καταχώριση, «σιφώνιο ντους (shower drain)».

27. Στις 3 Σεπτεμβρίου 2009, η προσφεύγουσα, I-Drain, υπέβαλε ενώπιον του EUIPO αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, με βάση το άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 6/2002. Στην αίτηση κηρύξεως ακυρότητας η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις των άρθρων 4 έως 9 του κανονισμού 6/2002, στο μέτρο που το ορατό κατά τη συνήθη χρήση μέρος του εν λόγω σχεδίου ή υποδείγματος, ήτοι η μη διάτρητη πλάκα καλύψεως, στερούνταν νεωτερισμού και ατομικού χαρακτήρα.

28. Προς στήριξη της αιτήσεώς της για την κήρυξη ακυρότητας και προκειμένου να αποδείξει την ύπαρξη και τη διάθεση στο κοινό προγενέστερου ταυτόσημου σχεδίου ή υποδείγματος, η προσφεύγουσα προσκόμισε αποσπάσματα των καταλόγων προϊόντων της εταιρίας Blücher, των ετών 1998 και 2000[8], που περιλάμβαναν την ακόλουθη εικόνα (στο εξής: προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα):

29. Με απόφαση της 23ης Σεπτεμβρίου 2010, το τμήμα ακυρώσεων του EUIPO δέχτηκε την αίτηση κηρύξεως ακυρότητας του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος με βάση το άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 6/2002, εκτιμώντας ότι το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα στερούνταν νεωτερισμού κατά την έννοια του άρθρου 5 του εν λόγω κανονισμού.

30. Το τμήμα ακυρώσεων έλαβε ως δεδομένο ότι το μόνο ορατό στοιχείο του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, μετά την εγκατάσταση, ήταν η πλάκα καλύψεώς του. Έκρινε δε ότι η πλάκα αυτή ήταν ταυτόσημη με την πλάκα η οποία εμφαίνεται στο κέντρο της παρατιθέμενης στην ανωτέρω σκέψη 28 εικόνας και, με βάση τη διαπίστωση αυτή και μόνον, δέχθηκε την αίτηση κηρύξεως ακυρότητας.

31. Στις 15 Οκτωβρίου 2010, η ESS άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων, με βάση τα άρθρα 55 έως 60 του κανονισμού 6/2002.

32. Στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, οι διάδικοι προσκόμισαν νέα πραγματικά στοιχεία και αποδείξεις προς στήριξη των ισχυρισμών τους, τα οποία έγιναν δεκτά από το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO.

8 Στο εξής: κατάλογοι Blücher.

33. Με απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2012, το εν λόγω τμήμα προσφυγών ακύρωσε την απόφαση του τμήματος ακυρώσεων (στο εξής: επίδικη απόφαση).

34. Αντιθέτως προς το τμήμα ακυρώσεων, το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO έκρινε ότι το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα απαρτιζόταν όχι μόνον από πλάκα καλύψεως ορθογώνιου σχήματος αλλά και από πλευρικές αυλακώσεις και αυλακώσεις των εξωτερικών άκρων του σιφωνίου του ντους. Συνέκρινε λοιπόν το εν λόγω σιφώνιο ντους με το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα το οποίο, κατά την κρίση του τρίτου τμήματος προσφυγών, απαρτιζόταν «από σιφώνιο ντους πολύ απλό και ορθογώνιο αποτελούμενο από πλάκα καλύψεως με οπή» [9].

35. Βάσει των ανωτέρω, το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO έκρινε ότι το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα έφερε χαρακτήρα νέου υπό την έννοια του άρθρου 5 του κανονισμού 6/2002, στο μέτρο που δεν ήταν ταυτόσημο με το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα, καθώς τα δύο αυτά σχέδια εμφάνιζαν διαφορές δυνάμενες να γίνουν «ευχερώς αντιληπτές» και που δεν ήταν «ελάχιστες ούτε δύσκολο να εκτιμηθούν κατά αντικειμενικό τρόπο» [10].

36. Κατά συνέπεια, το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO ανέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του τμήματος ακυρώσεων.

IV – Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

A – Οι προβληθέντες από τους διαδίκους λόγοι ακυρώσεως

37. Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 7 Ιανουαρίου 2013, η Group Nivelles άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.

38. Προς στήριξη της προσφυγής της, η Group Nivelles προέβαλε έναν μόνον λόγο, ο οποίος αφορούσε σφάλμα στο οποίο υπέπεσε το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO κατά τη σύγκριση του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος με το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα το οποίο είχε επικαλεστεί αυτή προς στήριξη της αιτήσεώς της για την κήρυξη ακυρότητας. Κατά την άποψή της, εξαιτίας του εν λόγω σφάλματος, το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO κατέληξε στην εσφαλμένη κρίση ότι το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα ήταν νέο κατά την έννοια του άρθρου 5 του κανονισμού 6/2002. Προς τούτο, η Group Nivelles προσκόμισε ένα νέο έγγραφο προκειμένου να αποδείξει την έλλειψη νεωτερισμού του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος. Επίσης, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να μεταρρυθμίσει την επίδικη απόφαση.

39. Στο πλαίσιο του υπομνήματός της αντικρούσεως, το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 15 Ιουλίου 2013, η ESS ζήτησε την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως για διαφορετικό λόγο από εκείνους που είχε επικαλεστεί η Group Nivelles στο πλαίσιο της προσφυγής ακυρώσεως. Ειδικότερα, η ESS υποστήριζε ότι το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO, στο σημείο 31 της επίδικης αποφάσεως, αφενός, ουδόλως είχε λάβει υπόψη του τα επιχειρήματα που αυτή προέβαλε προκειμένου να αποδείξει ότι η βιομηχανική χρήση για την οποία προορίζεται το προϊόν στο οποίο είναι ενσωματωμένο το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα διαφοροποιούσε το τελευταίο αυτό σχέδιο ή υπόδειγμα από το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα και, αφετέρου, δεν είχε αιτιολογήσει προσηκόντως την απόφασή του συναφώς [11]. Κατά συνέπεια, η ESS υποστήριζε ότι το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO δεν είχε προσδιορίσει ορθά το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα, γεγονός που είχε επηρεάσει την εκτίμηση του βασίμου της αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας.

9 Σημείο 31 της επίδικης αποφάσεως.

10 Σημείο 32 της επίδικης αποφάσεως.

11 Η ESS υποστήριζε την άποψη ότι το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα που επικαλούνταν η Group Nivelles, και το οποίο περιλαμβανόταν στους καταλόγους Blücher, δεν αναιρούσε τον νεωτερισμό και τον ατομικό χαρακτήρα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, καθόσον αφορούσε διαφορετικά προϊόντα, ήτοι αύλακες απορροής υγρών, προοριζόμενα για βιομηχανική χρήση.

Β – Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

40. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αποτελείται από τρία μέρη.

41. Στο πρώτο μέρος της εν λόγω αποφάσεως, το οποίο περιλαμβάνει τις σκέψεις 15 έως 35, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τα ζητήματα παραδεκτού που έθεσαν η ESS και το EUIPO. Η συλλογιστική αυτή δεν αμφισβητείται στο πλαίσιο των υπό κρίση αιτήσεων αναιρέσεως.

42. Στο δεύτερο μέρος της εν λόγω αποφάσεως, το οποίο περιλαμβάνει τις σκέψεις 36 έως 92, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τα δύο αιτήματα που προέβαλε η Group Nivelles στο πλαίσιο της προσφυγής ακυρώσεως.

43. Πρώτον (σκέψεις 36 έως 88 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως), το Γενικό Δικαστήριο δέχτηκε τον μοναδικό λόγο ακυρώσεως που προβλήθηκε από την Group Nivelles.

44. Καταρχάς, στις σκέψεις 59 έως 70 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO είχε πράγματι υποπέσει σε σφάλμα κατά την εκτίμηση του νεωτερισμού του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, καθόσον συνέκρινε όλα τα ορατά χαρακτηριστικά του τελευταίου με ένα μόνο στοιχείο του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος, με αποτέλεσμα να μη συναγάγει, στην επίδικη απόφαση, τα ορθά συμπεράσματα εκ του σφάλματος στο οποίο διαπίστωσε ότι υπέπεσε το τμήμα ακυρώσεων. Η συλλογιστική αυτή δεν αμφισβητείται στο πλαίσιο των υπό κρίση αιτήσεων αναιρέσεως.

45. Ακολούθως, στις σκέψεις 71 έως 86 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τα διάφορα επιχειρήματα του EUIPO και της ESS, προκειμένου να εξακριβώσει αν αυτά έθεταν υπό αμφισβήτηση την ανωτέρω κρίση του. Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τα εν λόγω επιχειρήματα στο σύνολό τους και, με την ευκαιρία αυτή, επέβαλε σε βάρος του EUIPO μια νέα υποχρέωση, την οποία το τελευταίο αμφισβητεί με την αίτησή του αναιρέσεως. Κατόπιν της αναλύσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο δέχτηκε τον μοναδικό λόγο ακυρώσεως που προβλήθηκε από την Group Nivelles στο πλαίσιο της προσφυγής της και δέχθηκε το αίτημα ακυρώσεως που αυτή υπέβαλε.

46. Δεύτερον (σκέψεις 89 έως 92 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως), το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το αίτημα της Group Nivelles περί μεταρρυθμίσεως της επίδικης αποφάσεως, κρίνοντας ότι δεν μπορούσε να προβεί το ίδιο, αντί των τμημάτων του EUIPO, σε πλήρη εξέταση του νεωτερισμού του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος.

47. Στο τρίτο και τελευταίο μέρος της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το οποίο περιλαμβάνει τις σκέψεις 93 έως 139, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τον παρεμπίπτοντα λόγο ακυρώσεως που προβλήθηκε από την ESS και ο οποίος αφορούσε παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

48. Αφού πρώτα διαπίστωσε, στη σκέψη 100 της εν λόγω αποφάσεως, ότι το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO είχε αιτιολογήσει επαρκώς την απόφασή του, το Γενικό Δικαστήριο επιχείρησε, στις σκέψεις 102 έως 133 της εν λόγω αποφάσεως, να εξετάσει κατά πόσον ο ακριβής προσδιορισμός του προϊόντος στο οποίο είναι ενσωματωμένο το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα του οποίου γίνεται επίκληση προς στήριξη της αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας αποτελεί κρίσιμο κριτήριο για την εκτίμηση του νεωτερισμού ή του ατομικού χαρακτήρα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος. Στο πέρας της αναλύσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το κριτήριο αυτό είναι πράγματι κρίσιμο για την εκτίμηση του ατομικού χαρακτήρα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος. Στη συνέχεια, έκρινε ότι το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO εσφαλμένως είχε χαρακτηρίσει το προϊόν που εμφαίνεται στο κέντρο της επισυναπτόμενης στην αίτηση για κήρυξη ακυρότητας εικόνας ως «σιφώνιο ντους», δεχόμενο κατά συνέπεια την αίτηση της ESS για κήρυξη ακυρότητας.

49. Επομένως, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση το Γενικό Δικαστήριο δέχτηκε τόσο τον μοναδικό λόγο ακυρώσεως της Group Nivelles όσο και τον παρεμπίπτοντα λόγο ακυρώσεως της ESS και ακύρωσε, κατά συνέπεια, την επίδικη απόφαση. Αντίθετα, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το αίτημα της Group Nivelles περί μεταρρυθμίσεως της αποφάσεως αυτής.

V – Τα αιτήματα των διαδίκων και η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

50. Με την αίτησή του αναιρέσεως στην υπόθεση C-405/15 P, το EUIPO ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να καταδικάσει την Group Nivelles και την ESS στα δικαστικά του έξοδα.

51. Η ESS ζητεί από το Δικαστήριο να δεχτεί την αίτηση αναιρέσεως ως προς τους δύο πρώτους λόγους που προβάλλει το EUIPO και να καταδικάσει την Group Nivelles στα δικαστικά έξοδα του EUIPO. Ζητεί επίσης από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως προς τον τρίτο λόγο που προβάλλει το EUIPO και να καταδικάσει το EUIPO στα δικαστικά έξοδα της ESS αναφορικά με τον λόγο αυτό.

52. Η Group Nivelles ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αυτή αναιρέσεως και να καταδικάσει το EUIPO στα δικαστικά της έξοδα.

53. Το Ηνωμένο Βασίλειο, στο οποίο επετράπη να παρέμβει προς στήριξη των αιτημάτων του EUIPO δυνάμει αποφάσεως του Προέδρου του Δικαστηρίου της 20ής Ιανουαρίου 2016, ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, εξυπακούεται δε ότι θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

54. Με την αίτησή της αναιρέσεως στην υπόθεση C-361/15 P, η ESS ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει εν μέρει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να καταδικάσει τον διάδικο που θα ηττηθεί στα δικαστικά έξοδα.

55. Το EUIPO και η Group Nivelles ζητούν από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αυτή αναιρέσεως και να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά τους έξοδα.

56. Με απόφαση του Προέδρου του Δικαστηρίου της 8ης Ιουνίου 2016, οι υποθέσεις C-361/15 P και C-405/15 P ενώθηκαν προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

VI – Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

57. Στο πλαίσιο των υπό κρίση αιτήσεων αναιρέσεως, προτείνω στο Δικαστήριο να εξετάσει αυτεπαγγέλτως έναν λόγο αναιρέσεως που έχει κατ' εμέ τον χαρακτήρα δημοσίας τάξεως, ήτοι τον λόγο που αφορά υπέρβαση εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου των ορίων του ελέγχου νομιμότητας, όπως αυτός οριοθετείται στο άρθρο 61, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002.

58. Ειδικότερα, για τους λόγους που θα εκθέσω στη συνέχεια, φρονώ ότι το Γενικό Δικαστήριο υπερέβη τις εξουσίες που του απονέμονται στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας της επίδικης αποφάσεως.

59. Η παράβαση των κανόνων αρμοδιότητας εμπίπτει στην παράβαση ουσιώδους τύπου και, ως τέτοια, πρέπει να θεωρείται ότι συνιστά λόγο δημοσίας τάξεως ο οποίος πρέπει να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως [12]. Ειδικότερα, οι εν λόγω κανόνες επιδιώκουν να διασφαλίσουν μια θεμελιώδη αξία της έννομης τάξης της Ένωσης, ήτοι τη θεσμική ισορροπία από την οποία εμπνέεται η αρχή της κατανομής των αρμοδιοτήτων μεταξύ του EUIPO και του Γενικού Δικαστηρίου, την οποία ο νομοθέτης αποτύπωσε στο άρθρο 61 του κανονισμού 6/2002. Επιπλέον, είναι προφανές ότι οι εν λόγω κανόνες καθιερώνονται προς το συμφέρον του κοινωνικού συνόλου εν γένει.

60. Το Δικαστήριο, αποστολή του οποίου είναι να εγγυάται την τήρηση του δικαίου, οφείλει συνεπώς να διασφαλίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, επιλαμβανόμενο προσφυγής ακυρώσεως, δεν υπερβαίνει τις αρμοδιότητες που του απονέμονται από τον νομοθέτη στο πλαίσιο των προσφυγών που ασκούνται κατά των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών του EUIPO.

61. Εξάλλου, το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως επιβεβαιώσει στη νομολογία του ότι η αναρμοδιότητα του εκδόντος την προσβαλλόμενη πράξη οργάνου συνιστά λόγο δημοσίας τάξεως τον οποίο μπορεί, ή και πρέπει, να εξετάζει αυτεπαγγέλτως ο δικαστής της Ένωσης, μολονότι κανένας από τους διαδίκους δεν το έχει ζητήσει [13].

62. Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι οι διάδικοι κλήθηκαν να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους επί του ζητήματος αυτού.

63. Συνεπώς, κατά την άποψή μου, τίποτε δεν εμποδίζει το Δικαστήριο να εξετάσει αυτεπαγγέλτως τον συγκεκριμένο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος είναι κατ' εμέ δημοσίας τάξεως.

VII – Επί του δημοσίας τάξεως λόγου που αφορά υπέρβαση εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου των ορίων του ελέγχου νομιμότητας στο πλαίσιο της εξετάσεως του παρεμπίπτοντος λόγου ακυρώσεως που προβλήθηκε από την ESS

64. Κατά το άρθρο 61, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002, είναι δυνατή η άσκηση προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου κατά των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών του EUIPO για παραβίαση της Συνθήκης, του κανονισμού αυτού ή οποιουδήποτε κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή τους.

65. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει, κατά τη νομολογία, ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να ακυρώσει ή να μεταρρυθμίσει την απόφαση κατά της οποίας στρέφεται η προσφυγή παρά μόνον αν, κατά τον χρόνο εκδόσεώς της, συνέτρεχε ένας εκ των λόγων ακυρώσεως ή μεταρρυθμίσεως του άρθρου 61, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού [14]. Επομένως, η εξουσία μεταρρυθμίσεως που αναγνωρίζεται στο Γενικό Δικαστήριο δεν σημαίνει ότι αυτό έχει την εξουσία να υποκαθιστά, με τη δική του κρίση, την κρίση του τμήματος προσφυγών του EUIPO ούτε, περαιτέρω, να αποφαίνεται επί ζητήματος ως προς το οποίο δεν έχει ακόμη αποφανθεί το εν λόγω τμήμα [15].

12 Η αναρμοδιότητα του εκδόντος την προσβαλλόμενη πράξη οργάνου πρέπει, κατά πάγια νομολογία, να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως από τον κοινοτικό δικαστή. Βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 10ης Μαΐου 1960, Γερμανία κατά Ανωτάτης Αρχής (19/58, EU:C:1960:19, σ. 488), της 30ής Σεπτεμβρίου 1982, Amylum κατά Συμβουλίου (108/81, EU:C:1982:322, σκέψη 28), της 13ης Ιουλίου 2000, Salzgitter κατά Επιτροπής (C-210/98 P, EU:C:2000:397, σκέψεις 56 και 57), της 27ης Φεβρουαρίου 1992, BASF κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-79/89, T-84/89 έως T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 και T-104/89, EU:T:1992:26, σκέψη 31), της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, Marx Esser και del Amo Martinez κατά Κοινοβουλίου (T-182/94, EU:T:1996:130, σκέψη 44), της 28ης Ιανουαρίου 2003, Laboratoires Servier κατά Επιτροπής (T-147/00, EU:T:2003:17, σκέψη 45), και της 21ης Σεπτεμβρίου 2005, Kadi κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (T-315/01, EU:T:2005:332, σκέψη 61).

13 Απόφαση της 13ης Ιουλίου 2000, Salzgitter κατά Επιτροπής (C-210/98 P, EU:C:2000:397, σκέψη 56 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), καθώς και διάταξη της 13ης Απριλίου 2011, Planet κατά Επιτροπής (T-320/09, EU:T:2011:172, σκέψη 41 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

14 Βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 5ης Ιουλίου 2011, Edwin κατά ΓΕΕΑ (C-263/09 P, EU:C:2011:452, σκέψη 71).

15 Απόφαση της 5ης Ιουλίου 2011, Edwin κατά ΓΕΕΑ (C-263/09 P, EU:C:2011:452, σκέψη 72).

66. Ωστόσο, στο πλαίσιο της εξετάσεως του παρεμπίπτοντος λόγου που προβλήθηκε από την ESS και, ειδικότερα, με τις σκέψεις 112 έως 133 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε αν η χρήση για την οποία προορίζεται το προϊόν στο οποίο είναι ενσωματωμένο το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα, του οποίου επίκληση έγινε προς στήριξη της αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας, αποτελεί πράγματι κρίσιμο παράγοντα για την εκτίμηση του νεωτερισμού ή του ατομικού χαρακτήρα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, ζήτημα με το οποίο το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO δεν είχε ασχοληθεί στην επίδικη απόφαση.

67. Βεβαίως, στην υπό κρίση υπόθεση, οι διάδικοι είχαν εκφράσει τις απόψεις τους για το ανωτέρω ζήτημα ενώπιον των τμημάτων του EUIPO [16]. Το τμήμα ακυρώσεων, στο σημείο 20 της αποφάσεώς του, είχε απορρίψει το επιχείρημα εξηγώντας ότι η χρήση για την οποία προορίζεται το προϊόν στο οποίο είναι ενσωματωμένο το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα δεν ασκεί επιρροή στη σύγκριση των οικείων σχεδίων ή υποδειγμάτων, καθώς δεν συνιστά στοιχείο που συνδέεται με την εμφάνιση του προϊόντος.

68. Εξάλλου, η ESS είχε υποστηρίξει εκ νέου ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου την άποψη ότι η βιομηχανική χρήση για την οποία προορίζεται το προϊόν στο οποίο είναι ενσωματωμένο το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα ασκεί επιρροή στην εκτίμηση του βασίμου της αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας [17].

69. Εντούτοις, όπως επισήμανε ρητώς το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 111 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO «δεν έλαβε θέση, στην [επίδικη] απόφαση», επί του ζητήματος αυτού.

70. Κατά συνέπεια, καθόσον επιχείρησε να εξετάσει, αντί του τρίτου τμήματος προσφυγών EUIPO, την τήρηση των άρθρων 5 έως 7 του κανονισμού 6/2002 με βάση τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν και τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίστηκαν ενώπιον του τρίτου τμήματος προσφυγών του EUIPO, το Γενικό Δικαστήριο μεταρρύθμισε την επίδικη απόφαση χωρίς προηγουμένως να διαπιστώσει ότι συνέτρεχε κάποιος από τους λόγους ακυρώσεως του άρθρου 61, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 και, ειδικότερα, ότι αυτή έπασχε από πλημμελή αιτιολογία.

71. Η κρίση του Γενικού Δικαστηρίου παρίσταται κατά τούτο εξόχως αντιφατική.

72. Ειδικότερα, η ESS προσήπτε στο τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO το γεγονός ακριβώς ότι δεν είχε αιτιολογήσει την απόφασή του και ότι δεν είχε λάβει υπόψη του τα επιχειρήματά της σχετικά με την επιρροή που ασκεί, για την εκτίμηση του νεωτερισμού του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, η χρήση για την οποία προορίζεται το προϊόν στο οποίο είναι ενσωματωμένο το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα, πράγμα που καθιστούσε την απόφαση αυτή ασαφή [18].

73. Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε κατηγορηματικά τον λόγο περί ελλείψεως αιτιολογίας της επίδικης αποφάσεως, κρίνοντας στη σκέψη 100 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι η επίδικη απόφαση «έχει επαρκή αιτιολογία συναφώς, στο μέτρο που αναφέρει, στο σημείο 31, ότι πρόκειται για “σιφώνιο ντους”».

74. Ωστόσο, στις επόμενες σκέψεις, δηλαδή στις σκέψεις 101 έως 133 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο όχι μόνο προβαίνει σε ενδελεχή εξέταση της κρισιμότητας του παράγοντα αυτού με βάση τα επιχειρήματα που είχαν προβληθεί και τα αποδεικτικά στοιχεία που είχαν προσκομιστεί από τους διαδίκους κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, επομένως αντί του τρίτου τμήματος προσφυγών του EUIPO, αλλά επιπλέον αποφαίνεται υπέρ της κρισιμότητας του εν λόγω παράγοντα για την εκτίμηση του ατομικού χαρακτήρα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος.

16 Βλ. σκέψεις 104 έως 111 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

17 Βλ. σκέψεις 93 έως 96 και 101 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

18 Βλ. σκέψεις 93 και 96 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

75. Η ανωτέρω αντίφαση στο σκεπτικό του Γενικού Δικαστηρίου οφείλεται αναμφίβολα στην ανεπαρκή αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως, από την οποία το Γενικό Δικαστήριο δεν άντλησε κάποια συνέπεια.

76. Κατά τη γνώμη μου, το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να περιοριστεί στη διαπίστωση περί ελλείψεως αιτιολογίας της επίδικης αποφάσεως και να μην προκαταλάβει την εκτίμηση του τρίτου τμήματος προσφυγών του EUIPO σχετικά με τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν ενώπιόν του[19].

77. Ειδικότερα, ο ρόλος του Γενικού Δικαστηρίου είναι να διασφαλίζει ότι οι αποφάσεις που εκδίδονται από τα τμήματα προσφυγών του EUIPO είναι αιτιολογημένες, σύμφωνα με το άρθρο 62 του κανονισμού 6/2002, δεδομένου ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως συνιστά ουσιώδη τύπο, όπως πολύ ορθά επισημαίνεται στη σκέψη 98 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το Δικαστήριο, το οποίο ασκεί τον έλεγχο σε τελευταίο βαθμό, πρέπει να είναι σε θέση να γνωρίζει την αντιμετώπιση την οποία επιφύλαξε το τμήμα προσφυγών του EUIPO στα επιχειρήματα που προβλήθηκαν από τους διαδίκους και τους λόγους που δικαιολογούν, ενδεχομένως, την απόρριψη των επιχειρημάτων αυτών.

78. Στην υπό κρίση υπόθεση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, μολονότι βρισκόμαστε στον τρίτο και τελευταίο βαθμό ελέγχου[20], εντούτοις δεν είναι γνωστοί οι λόγοι για τους οποίους το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO απέρριψε τα επιχειρήματα των διαδίκων σχετικά με την επιρροή που ασκεί, για την εκτίμηση του νεωτερισμού ενός σχεδίου ή υποδείγματος, η χρήση για την οποία προορίζεται το προϊόν στο οποίο είναι ενσωματωμένο το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα.

79. Λαμβανομένης υπόψη της αόριστης διατυπώσεως της επίδικης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορούσε να προβεί στην εξέταση αυτή χωρίς προηγουμένως να ακυρώσει την εν λόγω απόφαση για έλλειψη αιτιολογίας.

80. Συνεπώς, προβαίνοντας στην εξέταση που περιλαμβάνεται στις σκέψεις 112 έως 133, αντί του τρίτου τμήματος προσφυγών του EUIPO, το Γενικό Δικαστήριο υπερέβη, κατά τη γνώμη μου, τα όρια του ελέγχου νομιμότητας των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών του EUIPO, όπως αυτός προβλέπεται στο άρθρο 61, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002, και με τον τρόπο αυτό υπερέβη τις αρμοδιότητές του στο πλαίσιο της εξετάσεως του παρεμπίπτοντος λόγου ακυρώσεως που προβλήθηκε ενώπιόν του από την ESS.

81. Κατά συνέπεια, φρονώ ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί εν μέρει, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 112 έως 133 της αποφάσεως αυτής, εξέτασε αν ο προσδιορισμός του προϊόντος στο οποίο είναι ενσωματωμένο το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα ασκεί επιρροή για την εκτίμηση του νεωτερισμού ή του ατομικού χαρακτήρα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος[21].

82. Υπό τις συνθήκες αυτές, προτείνω στο Δικαστήριο να μην εξετάσει τον τρίτο λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως του EUIPO (C-405/15 P) ούτε και τον πρώτο λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως της ESS (C-361/15 P), καθόσον αυτοί στρέφονται κατά της κρίσεως του Γενικού Δικαστηρίου που περιλαμβάνεται στις σκέψεις 112 έως 133 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

19 Αυτή ήταν εξάλλου η στάση που τήρησε το Γενικό Δικαστήριο κατά την εξέταση των αιτημάτων της Group Nivelles περί μεταρρυθμίσεως (σκέψη 91 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

20 Κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων ασκήθηκε μια πρώτη προσφυγή ενώπιον του τρίτου τμήματος προσφυγών του EUIPO, η δε απόφαση του τελευταίου αυτού τμήματος προσβλήθηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου του οποίου η απόφαση αποτελεί πλέον το αντικείμενο αιτήσεως αναιρέσεως.

21 Στη νομολογία του, το Δικαστήριο περιόρισε την έκταση του δικαστικού ελέγχου που ασκεί το Γενικό Δικαστήριο επί των αποφάσεων του τμήματος προσφυγών του EUIPO στον τομέα των βιομηχανικών σχεδίων ή υποδειγμάτων μόνο στην εξέταση των προδήλων σφαλμάτων εκτιμήσεως, οσάκις το τμήμα αυτό καλείται να προβεί σε ιδιαιτέρως τεχνικές κρίσεις οι οποίες δικαιολογούν την αναγνώριση ορισμένου περιθωρίου εκτιμήσεως υπέρ αυτού [απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2012, Neuman και Galdeano del Sel κατά Baena Grup (C-101/11 P και C-102/11 P, EU:C:2012:641, σκέψεις 41 και 42 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία)].

VIII – Επί της αιτήσεως αναιρέσεως που άσκησε το EUIPO στην υπόθεση C-405/15 P

83. Προς στήριξη της αιτήσεώς του αναιρέσεως, το EUIPO προβάλλει τρεις λόγους.

84. Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως αφορά παράβαση εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου του άρθρου 63, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002 και εγείρει το ζήτημα του βάρους αποδείξεως και της διεξαγωγής των αποδείξεων στο πλαίσιο αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας καταχωρισμένου σχεδίου ή υποδείγματος.

85. Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως αφορά παράβαση εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου του άρθρου 5 του κανονισμού 6/2002, σε συνδυασμό με το άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του ίδιου κανονισμού, δεδομένου ότι το EUIPO αμφισβητεί τις κρίσεις του Γενικού Δικαστηρίου όσον αφορά τον τρόπο εξετάσεως του νεωτερισμού του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος.

86. Μολονότι στηρίζονται σε διαφορετικές διατάξεις δικαίου, τα επιχειρήματα που αναπτύσσονται από το EUIPO προς στήριξη των δύο αυτών λόγων αναιρέσεως αλληλοεπικαλύπτονται και αφορούν σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως οι οποίες πρέπει να εξετασθούν και ερμηνευθούν από κοινού. Κατά συνέπεια, οι δύο πρώτοι λόγοι αναιρέσεως θα εξετασθούν από κοινού.

87. Τέλος, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως αφορά παράβαση των άρθρων 6 και 7 του κανονισμού 6/2002, σε συνδυασμό με το άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού αυτού, δεδομένου ότι το EUIPO αμφισβητεί, στο πλαίσιο αυτό, τη συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου όσον αφορά την επιρροή που ασκεί, για την εκτίμηση του ατομικού χαρακτήρα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, ο προσδιορισμός του προϊόντος στο οποίο εφαρμόζεται ή στο οποίο είναι ενσωματωμένο ένα προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα.

88. Στο μέτρο που ο λόγος αυτός στρέφεται κατά σκέψεων οι οποίες προτείνεται να αναιρεθούν λόγω της υπερβάσεως εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου των ορίων του δικαστικού ελέγχου, προτείνω στο Δικαστήριο να μην τον εξετάσει.

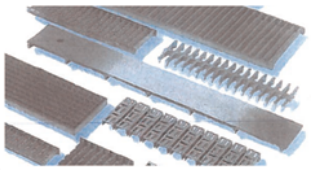
A – Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, που αφορά παράβαση του άρθρου 63, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002, και επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, που αφορά παράβαση εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου του άρθρου 5 του κανονισμού αυτού, σχετικά με τον νεωτερισμό κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος, σε συνδυασμό με το άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του εν λόγω κανονισμού

89. Πριν αρχίσω να αναλύω τους δύο πρώτους λόγους αναιρέσεως, οφείλω να επισημάνω ότι αφετηρία της ένδικης διαφοράς της οποίας έχει επιληφθεί το Δικαστήριο είναι ο εσφαλμένος προσδιορισμός του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος για το οποίο διεκδικείται προστασία στο πλαίσιο της αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας, δεδομένου ότι η Group Nivelles δεν παρουσίασε ενώπιον των τμημάτων του EUIPO καμία εικόνα που να αναπαριστά στο σύνολό της την προσφερόμενη από την εταιρία Blücher διάταξη απορροής υγρών [22].

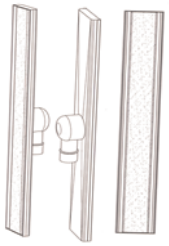
90. Είναι, επομένως, σημαντικό να έχουμε υπόψη το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται και τον τρόπο με τον οποίο πραγματοποιείται η εκτίμηση από τα τμήματα του EUIPO του νεωτερισμού του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος.

22 Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 68 και 76 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι οποίες δεν αμφισβητούνται από το EUIPO, πλήρη εικόνα της διατάξεως αυτής είχε προσκομίσει η ESS στο πλαίσιο των παρατηρήσεών της ενώπιον του τμήματος ακυρώσεων. Την εικόνα αυτή προσκόμισε η Group Nivelles στο Γενικό Δικαστήριο μόνον ως παράρτημα του εισαγωγικού της προσφυγής της δικογράφου, ορθώς δε αυτό έκρινε το συγκεκριμένο έγγραφο απαράδεκτο (βλ. σκέψεις 21 έως 24 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

91. Ειδικότερα, στο πλαίσιο της αιτήσεώς της για κήρυξη ακυρότητας, η προσφεύγουσα αναπαρήγαγε το μέρος του σχεδίου ή υποδείγματος το οποίο θεώρησε ότι είναι ορατό κατά τη συνήθη χρήση, δηλαδή την πλάκα καλύψεως, η οποία απεικονίζεται στους καταλόγους Blücher ως εξής:

92. Το τμήμα ακυρώσεων εκτίμησε ότι το μοναδικό ορατό στοιχείο του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, μετά την εγκατάσταση, ήταν η πλάκα καλύψεώς του, η οποία απεικονίζεται ως εξής:

93. Εκτίμησε δε ότι η πλάκα αυτή ήταν ταυτόσημη με την πλάκα που απεικονίζεται στο προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα και, με βάση τη διαπίστωση αυτή, δέχτηκε την αίτηση της I-Drain για κήρυξη ακυρότητας.

94. Το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO έκρινε ότι και άλλα στοιχεία του σιφωνίου ντους το οποίο απεικονίζεται στο επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα παραμένουν ορατά μετά την εγκατάσταση. Συνεπώς, συνέκρινε το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα, το οποίο απαρτίζεται από πλάκα καλύψεως ορθογώνιου σχήματος αλλά και από πλευρικές αυλακώσεις και αυλακώσεις των εξωτερικών άκρων του σιφωνίου, μόνο με την πλάκα καλύψεως που απεικονίζεται στο προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα, κατέληξε δε στο συμπέρασμα ότι αυτά δεν ήταν ταυτόσημα και ακύρωσε την απόφαση του τμήματος ακυρώσεων.

95. Ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η Group Nivelles προσκόμισε, στο παράρτημα A.9 του εισαγωγικού της προσφυγής της δικογράφου (ευρισκόμενο στην αριθμημένη ως σ. 76 του παραρτήματος αυτού), νέο έγγραφο που περιλάμβανε πλήρη εικόνα της προσφερόμενης από την εταιρία Blücher διατάξεως απορροής υγρών. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, ορθώς, απαράδεκτο το έγγραφο αυτό.

96. Με τις παρατηρήσεις του ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το EUIPO υποστήριξε ότι η Group Nivelles δεν είχε κατορθώσει να αποδείξει την ύπαρξη σχεδίου ή υποδείγματος προγενέστερου από το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα και το οποίο να εμφανίζει όλα τα χαρακτηριστικά του τελευταίου.

97. Στο πλαίσιο της εξετάσεως του επιχειρήματος αυτού, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στις σκέψεις 77 έως 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα εξής:

«77 Σε κάθε περίπτωση, […] σε περίπτωση σχεδίου ή υποδείγματος αποτελούμενου από περισσότερα συστατικά μέρη, πρέπει να θεωρείται ότι αυτό διατέθηκε στο κοινό, υπό την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002, όταν όλα τα συστατικά μέρη έχουν διατεθεί στο κοινό και έχει σαφώς επισημανθεί ότι αυτά τα συστατικά μέρη προορίζονταν να συνδυασθούν μεταξύ τους ώστε να αποτελέσουν συγκεκριμένο προϊόν, καθιστώντας επομένως δυνατό τον προσδιορισμό του σχήματος και των χαρακτηριστικών αυτού του σχεδίου ή υποδείγματος.

78 Τούτο σημαίνει ότι δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι σχέδιο ή υπόδειγμα είναι νέο, υπό την έννοια του άρθρου 5 του κανονισμού 6/2002, όταν συνιστά απλώς συνδυασμό σχεδίων ή υποδειγμάτων τα οποία έχουν ήδη διατεθεί στο κοινό και ως προς τα οποία έχει ήδη επισημανθεί ότι προορίζονταν να χρησιμοποιηθούν μαζί.

79 Εν προκειμένω, τούτο σημαίνει ότι, στο μέτρο που, για τους λόγους που εκτίθενται […], προέκυπτε σαφώς από τους καταλόγους Blücher ότι η πλάκα καλύψεως η οποία εμφαίνεται στο κέντρο της […] εικόνας προοριζόταν να συνδυασθεί με δεξαμενές και σιφώνια προσφερόμενα από την επιχείρηση Blücher και περιεχόμενα στους καταλόγους αυτούς, προκειμένου να αποτελέσει πλήρη διάταξη απορροής υγρών, απόκειτο στο [EUIPO], για την εκτίμηση του νεωτερισμού του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, να το συγκρίνει, μεταξύ άλλων, με απορροή υγρών αποτελούμενη από την επίμαχη πλάκα καλύψεως, σε συνδυασμό με άλλα στοιχεία διατάξεως απορροής υγρών προσφερόμενα από την επιχείρηση Blücher, ακόμη και αν καμία απεικόνιση με αυτόν τον συνδυασμό δεν περιλαμβανόταν στους εν λόγω καταλόγους».

98. Προς στήριξη του πρώτου λόγου αναιρέσεως, το EUIPO υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, παρέβη το άρθρο 63, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002 και, ειδικότερα, παραβίασε τις αρχές που διέπουν το βάρος αποδείξεως και τη διεξαγωγή των αποδείξεων στο πλαίσιο αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας καταχωρισμένου σχεδίου ή υποδείγματος, καθόσον απαίτησε από αυτό να ανασυνθέσει το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα με βάση τα διάφορα αποσπάσματα των επισυναπτόμενων στην αίτηση για κήρυξη ακυρότητας καταλόγων.

99. Προς στήριξη του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, το EUIPO υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 77 και 78 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, παρέβη τους προβλεπόμενους στο άρθρο 5 του κανονισμού 6/2002 κανόνες που διέπουν την εκτίμηση του νεωτερισμού κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος, καθόσον επέβαλε σε αυτό την υποχρέωση να συνδυάσει τα διάφορα συστατικά μέρη σχεδίου ή υποδείγματος, τα οποία έχουν διατεθεί στο κοινό ξεχωριστά.

100. Οι λόγοι αυτοί επιβάλλεται να εξεταστούν από κοινού, στο μέτρο που αμφότεροι εγείρουν το ζήτημα της νομιμότητας της επιβολής της ανωτέρω υποχρεώσεως υπό το πρίσμα των ουσιαστικών και διαδικαστικών κανόνων του κανονισμού 6/2002.

101. Επιπλέον, μολονότι με τον πρώτο λόγο αμφισβητείται η συλλογιστική που ακολούθησε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ενώ με τον δεύτερο λόγο αμφισβητούνται οι κρίσεις του Γενικού Δικαστηρίου που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 77 και 78 της αποφάσεως αυτής, οι λόγοι αυτοί επιβάλλεται να εξεταστούν από κοινού.

102. Πράγματι, οι σκέψεις 78 και 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να εξετασθούν και ερμηνευθούν υπό το φως της αρχής που συνάγει το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 77 της εν λόγω αποφάσεως. Αυτό προκύπτει σαφέστατα, αφενός, από τη φράση «[τ]ούτο σημαίνει» την οποία χρησιμοποιεί το Γενικό Δικαστήριο εισαγωγικώς στη σκέψη 78 της εν λόγω αποφάσεως και, αφετέρου, από τη φράση «[ε]ν προκειμένω, τούτο σημαίνει ότι» την οποία χρησιμοποιεί το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, προκειμένου να αντλήσει, στην προκειμένη περίπτωση, το συμπέρασμα εκ της αρχής που συνήγαγε προηγουμένως.

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

α) Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

103. Το EUIPO αμφισβητεί, κατ' ουσίαν, τον τρόπο με τον οποίο το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε τις αποδείξεις που προσκόμισε η προσφεύγουσα προς στήριξη της αιτήσεώς της για την κήρυξη ακυρότητας καθώς και τα συμπεράσματα που συνήγαγε, στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σε σχέση με τις υποχρεώσεις που υπέχει το EUIPO κατά την εκτίμηση των αποδείξεων που προσκομίζει ο αιτών την κήρυξη ακυρότητας.

104. Το EUIPO υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 63, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002, καθόσον έκρινε, στις σκέψεις 74 και 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα του οποίου έγινε επίκληση προς στήριξη της αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας απαρτιζόταν όχι μόνον από την πλάκα καλύψεως που αποτελούσε μέρος του προγενέστερου σχεδίου ή υπομνήματος, αλλά από το σύνολο της διατάξεως απορροής υγρών.

105. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο υποκατέστησε τον αιτούντα την κήρυξη ακυρότητας, καθόσον προσδιόρισε ποιο από τα προγενέστερα σχέδια ή υποδείγματα που περιλαμβάνονταν στους καταλόγους Blücher ήταν κρίσιμο για την εκτίμηση του βασίμου της αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας.

106. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη, αφενός, τις αρμοδιότητες που απονέμονται στο EUIPO στο πλαίσιο της εξετάσεως αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας, οι οποίες μνημονεύονται στο άρθρο 63, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002, και, αφετέρου, τις υποχρεώσεις που υπέχει ο αιτών την κήρυξη ακυρότητας όταν επιδιώκει να αποδείξει την ύπαρξη προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος ταυτόσημου ή που προκαλεί παρόμοια συνολική εντύπωση, στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 28, παράγραφος 1, στοιχείο β', σημεία v και vi του εφαρμοστικού κανονισμού.

107. Το EUIPO υποστηρίζει ότι, με βάση την τελευταία αυτή διάταξη αλλά και τις αρχές που καθιέρωσε το Δικαστήριο με τη σκέψη 25 της αποφάσεως της 19ης Ιουνίου 2014, Karen Millen Fashions[23], ο αιτών την κήρυξη ακυρότητας οφείλει να προσδιορίσει επακριβώς, μεταξύ των εγγράφων που προσκομίζει, ποια είναι τα κρίσιμα για την ασκηθείσα αίτηση κηρύξεως ακυρότητας προγενέστερα σχέδια ή υποδείγματα. Επομένως, το EUIPO δεν δύναται να υποκαταστήσει τον αιτούντα την κήρυξη ακυρότητας όσον αφορά την απόδειξη.

108. Πρώτον, το EUIPO δεν δύναται να βασίσει την απόφασή του σε αποδεικτικό στοιχείο το οποίο δεν προσκομίστηκε από κανέναν διάδικο ούτε σε προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα το οποίο δεν έχει επικαλεστεί ρητώς ο αιτών την κήρυξη ακυρότητας, όπως συμβαίνει εν προκειμένω.

109. Δεύτερον, δεν απόκειται στο EUIPO να ερευνήσει ποιο προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα ενδέχεται να είναι κρίσιμο μεταξύ όλων εκείνων που περιλαμβάνονται στα έγγραφα που προσκομίζει ο αιτών, καθώς κάτι τέτοιο θα ισοδυναμούσε με ευνοϊκή αντιμετώπιση του ενός διαδίκου σε βάρος του άλλου και με προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.

110. Τρίτον, ακόμη κι αν μεταξύ των εγγράφων που προσκομίζει ο αιτών την κήρυξη ακυρότητας περιλαμβάνεται σχέδιο ή υπόδειγμα ταυτόσημο με το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα, το EUIPO δεν δύναται να βασίσει ex officio την απόφασή του στον προγενέστερο χαρακτήρα του εν λόγω σχεδίου ή υποδείγματος αν ο αιτών στήριξε τα επιχειρήματά του σε άλλα σχέδια ή υποδείγματα.

23 C-345/13, EU:C:2014:2013.

111. Εν προκειμένω, ούτε από την αίτηση κηρύξεως ακυρότητας ούτε από τις παρατηρήσεις που κατέθεσε η Group Nivelles τόσο ενώπιον του τμήματος ακυρώσεων όσο και ενώπιον του τρίτου τμήματος προσφυγών του EUIPO προκύπτει ότι η επιχείρηση αυτή είχε προσδιορίσει και υποδείξει σαφώς, κατά την έννοια του άρθρου 28, παράγραφος 1, στοιχείο β', σημείο v, του εφαρμοστικού κανονισμού, συνολικά τη διάταξη απορροής υγρών ως το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα που επικαλούνταν προς στήριξη της αιτήσεώς της για κήρυξη ακυρότητας. Συνεπώς, το τμήμα ακυρώσεων περιόρισε τη συγκριτική εξέταση μεταξύ του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος και του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος μόνο στην πλάκα καλύψεως, χωρίς να λάβει υπόψη του τα άλλα χαρακτηριστικά που το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO θεώρησε, εν συνεχεία, κρίσιμα για τη σύγκριση αυτή, όπως το σχήμα της δεξαμενής και την ύπαρξη πλευρικών σχισμών.

112. Το EUIPO επισημαίνει ότι η Group Nivelles αναφέρθηκε συνολικά στη διάταξη απορροής υγρών μόλις στο στάδιο της προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, άρα με καθυστέρηση. Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να αποφανθεί ότι, κατ' αυτόν τον τρόπο, η προσφεύγουσα μετέβαλε το αντικείμενο της διαφοράς ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO, υπό την έννοια του άρθρου 135, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας του εν λόγω δικαστηρίου.

113. Στο υπόμνημά της αντικρούσεως, η ESS συντάσσεται με τα επιχειρήματα του EUIPO.

114. Αντίθετα, η Group Nivelles θεωρεί ότι το EUIPO προέβη σε ανακριβή ανάλυση των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών και ζητά από το Δικαστήριο να απορρίψει τον λόγο αυτόν ως αβάσιμο.

β) Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως

115. Το EUIPO προβάλλει δύο αιτιάσεις προς στήριξη του δεύτερου λόγου αναιρέσεως.

116. Με την πρώτη αιτίαση, το EUIPO υποστηρίζει ότι η συλλογιστική που ακολούθησε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 77 και 78 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως αντιβαίνει στο άρθρο 5 του κανονισμού 6/2002, καθόσον δημιουργεί σε βάρος του την υποχρέωση να συνδυάσει τα διάφορα συστατικά μέρη σχεδίου ή υποδείγματος, τα οποία έχουν διατεθεί στο κοινό ξεχωριστά, όπως στην περίπτωση πλάκας καλύψεως και δεξαμενής που έχουν δημοσιευθεί σε διαφορετικές σελίδες του ίδιου καταλόγου.

117. Το EUIPO μνημονεύει εκ νέου την απόφαση της 19ης Ιουνίου 2014, Karen Millen Fashions[24], στην οποία το Δικαστήριο επιβεβαιώνει, όσον αφορά το άρθρο 6 του κανονισμού 6/2002, σχετικά με την εξέταση του ατομικού χαρακτήρα σχεδίου ή υποδείγματος, ότι ένα σχέδιο ή υπόδειγμα δεν δύναται να συγκριθεί με «σύνολο συγκεκριμένων στοιχείων ή τμημάτων προγενέστερων σχεδίων ή υποδειγμάτων, αλλά [με] εξατομικευμένα και συγκεκριμένα προγενέστερα σχέδια ή υποδείγματα». Η εκτίμηση αυτή πρέπει, κατά το EUIPO, να ισχύσει κατ' αναλογίαν και όσον αφορά την εξέταση του νεωτερισμού σχεδίου ή υποδείγματος, κατά την έννοια του άρθρου 5 του εν λόγω κανονισμού.

118. Το ανωτέρω συμπέρασμα δεν αναιρείται από το γεγονός ότι τα διάφορα συστατικά μέρη σχεδίου ή υποδείγματος, τα οποία έχουν διατεθεί στο κοινό ξεχωριστά, προορίζονται να χρησιμοποιηθούν μαζί. Ειδικότερα, με τη σύνθεση των διαφόρων αυτών συστατικών μερών μπορεί μεν να συναχθεί η εικόνα του σχεδίου ή υποδείγματος, όμως η εικόνα αυτή είναι υποθετική ή, εν πάση περιπτώσει, σε μεγάλο βαθμό κατά προσέγγιση. Ωστόσο, τόσο η ασφάλεια δικαίου την οποία νομίμως αξιώνει ο δικαιούχος του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος όσο και η έννοια του «ταυτοσήμου» μεταξύ δύο σχεδίων ή υποδειγμάτων, η οποία ορίζεται στο άρθρο 5 του κανονισμού 6/2002, αποκλείουν τη συγκριτική εξέταση που στηρίζεται σε υποθέσεις ή σε κατά προσέγγιση εκτιμήσεις.

24 C-345/13, EU:C:2014:2013, σκέψη 26.

119. Με τη δεύτερη αιτίαση, το EUIPO υποστηρίζει ότι η ανάλυση του Γενικού Δικαστηρίου στηρίζεται, επιπλέον, σε παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών.

120. Ειδικότερα, από τη σύγκριση των εικόνων στις οποίες στηρίζεται το Γενικό Δικαστήριο, ήτοι των εικόνων της πλάκας καλύψεως και της δεξαμενής που δημοσιεύθηκε στους καταλόγους Blücher, τις οποίες προσκόμισε η Group Nivelles, και της εικόνας του συστήματος απορροής που εμφανίζεται στους ίδιους καταλόγους, την οποία προσκόμισε η ESS, δεν καθίσταται δυνατός ο προσδιορισμός του σχήματος και των χαρακτηριστικών του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος.

121. Η ESS εκτιμά ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως είναι βάσιμος.

122. Η Group Nivelles θεωρεί, από την πλευρά της, ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, δεδομένου, ιδίως, ότι το EUIPO προβαίνει σε εσφαλμένη ανάγνωση και ερμηνεία της αποφάσεως της 19ης Ιουνίου 2014, Karen Millen Fashions [25], καθώς και σε ανακριβή εκτίμηση των πραγματικών στοιχείων.

2. Εκτίμηση

123. Για τους λόγους που θα εκθέσω στη συνέχεια, φρονώ ότι το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 77 έως 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, υπέπεσε πράγματι σε πλάνη περί το δίκαιο.

124. Ειδικότερα, έχω τη γνώμη ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν δύναται να απαιτήσει από τα τμήματα του EUIPO να ανασυνθέσουν, για τους σκοπούς της εκτιμήσεώς τους, το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα με βάση τα διάφορα αποσπάσματα των επισυναπτόμενων στην αίτηση κηρύξεως ακυρότητας καταλόγων, διότι η απαίτηση αυτή αντιβαίνει, κατά την άποψή μου, στο γράμμα και στο περιεχόμενο του άρθρου 3 του κανονισμού 6/2002 και, επομένως, δεν δύναται να επιβληθεί στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του νεωτερισμού σχεδίου ή υποδείγματος, υπό την έννοια του άρθρου 5 του κανονισμού αυτού, ούτε εμπίπτει, αυτή καθεαυτήν, στις αρμοδιότητες που απονέμονται στα τμήματα του EUIPO με βάση το άρθρο 63, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.

125. Κατά το άρθρο 63, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002, στο πλαίσιο αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας, η εξέταση στην οποία προβαίνουν τα τμήματα του EUIPO περιορίζεται στα επιχειρήματα που προβάλλουν οι διάδικοι καθώς και στα υποβληθέντα από αυτούς αιτήματα.

126. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, το EUIPO δεν λαμβάνει υπόψη άλλα προγενέστερα σχέδια ή υποδείγματα πέραν εκείνων που μνημονεύονται ρητώς από τον αιτούντα [26]. Συνεπώς, το EUIPO εκτιμά ότι δεν είναι αρμόδιο να προσδιορίσει, μέσω υποθέσεων και συναγωγών, ποιο εκ των προγενέστερων σχεδίων ή υποδειγμάτων που περιλαμβάνονται στα αποδεικτικά έγγραφα του αιτούντος ενδέχεται να είναι κρίσιμο στην περίπτωση που ο αιτών δεν παρέχει συναφώς περαιτέρω διευκρινίσεις [27].

25 C-345/13, EU:C:2014:2013. Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 19ης Απριλίου 2012, Artegodan κατά Επιτροπής (C-221/10 P, EU:C:2012:216, σκέψη 94 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

26 Βλ. *Directives relatives à l'examen sur les dessins ou modèles communautaires enregistrés – Examen des demandes en nullité de dessins ou modèles*, του EUIPO, της 23ης Μαρτίου 2016, σημείο 5.5.1.6, σ. 34, πέμπτη παράγραφος, διαθέσιμες στην ιστοσελίδα του EUIPO στην εξής διεύθυνση https://euipo.europa.eu/tunnel-web/secure/webdav/guest/document_library/contentPdfs/law_and_practice/designs_practice_manual/WP_2_2016/examination_of_design_invalidity_applications_fr.pdf, στο εξής: οδηγίες του EUIPO.

27 Στο πλαίσιο αυτό, στην απόφασή του της 4ης Οκτωβρίου 2006, σχετικά με αίτηση κηρύξεως ακυρότητας κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος καταχωρισμένου με τον αριθμό 000320809-0001 και απεικονίζοντος καλοριφέρ, το τμήμα ακυρώσεων αρνήθηκε να λάβει υπόψη σχέδια ή υποδείγματα καλοριφέρ που περιλαμβάνονταν σε κατάλογο, δεδομένου ότι ο αιτών δεν διευκρίνιζε ποιο εκ των πολυάριθμων εικονιζομένων σχεδίων ή υποδειγμάτων έπρεπε να θεωρηθεί ως το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα (σημείο 10).

127. Δεν πρέπει να λησμονείται ότι, στο πλαίσιο αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας και με βάση το γράμμα του άρθρου 52, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002[28] και του άρθρου 28, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του εφαρμοστικού κανονισμού, απόκειται πρωτίστως στον διάδικο που αντιτίθεται στην καταχώριση σχεδίου ή υποδείγματος να αποδείξει την ύπαρξη και τη γνωστοποίηση προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος ταυτόσημου ή που προκαλεί παρόμοια συνολική εντύπωση.

128. Επομένως, στο πλαίσιο αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας, ο δικαιούχος προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος πρέπει συνεπώς να αποδείξει, πρώτον, ότι το εν λόγω σχέδιο ή υπόδειγμα είναι ταυτόσημο ή προκαλεί παρόμοια συνολική εντύπωση με το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα και, δεύτερον, ότι το εν λόγω σχέδιο ή υπόδειγμα έχει διατεθεί στο κοινό.

129. Η απόδειξη είναι ελεύθερη και απόκειται στη διακριτική ευχέρεια του αιτούντος[29].

130. Το άρθρο 28, παράγραφος 1, στοιχείο β′, σημεία v και vi, του εφαρμοστικού κανονισμού απαιτεί απλώς και μόνο, όταν η αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας θεμελιώνεται στην έλλειψη νεωτερισμού του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, να περιέχει τη μνεία και την αναπαραγωγή του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος, τα έγγραφα που πιστοποιούν την προηγούμενη διάθεση αυτού και, τέλος, αναφορά των πραγματικών περιστατικών, των αποδείξεων και των ισχυρισμών που προβάλλονται προς υποστήριξη της αιτήσεως.

131. Το έντυπο υποβολής της αιτήσεως για κήρυξη ακυρότητας περιλαμβάνει ειδική ενότητα προς τούτο[30].

132. Κατά το άρθρο 30, παράγραφος 1, του εφαρμοστικού κανονισμού, τα ανωτέρω στοιχεία απαιτούνται επί ποινή απαραδέκτου, εντούτοις τα τμήματα του EUIPO μπορούν να καλέσουν προηγουμένως τον αιτούντα να συμπληρώσει τις διαπιστωθείσες ελλείψεις.

133. Ούτε ο εφαρμοστικός κανονισμός ούτε οι οδηγίες του EUIPO[31] παρέχουν περαιτέρω διευκρινίσεις σχετικά με τις αποδείξεις που πρέπει να προσκομίσει ο αιτών την κήρυξη ακυρότητας προκειμένου να τεκμηριώσει τη διάθεση προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος το οποίο είναι ταυτόσημο με το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα ή προκαλεί παρόμοια συνολική εντύπωση[32].

134. Στην υπό κρίση υπόθεση, δεν αμφισβητείται ότι ο αιτών την κήρυξη ακυρότητας δεν προσδιόρισε προσηκόντως και δεν αναπαρήγαγε στο σύνολό του το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα ούτε στο πλαίσιο της αιτήσεώς του για κήρυξη ακυρότητας ούτε ενώπιον των τμημάτων του EUIPO. Ειδικότερα, ο αιτών αναπαρήγαγε μόνο το μέρος του σχεδίου ή υποδείγματος το οποίο θεώρησε ότι είναι ορατό κατά τη συνήθη χρήση, ήτοι την πλάκα καλύψεως.

28 Κατά τη διάταξη αυτή, η αίτηση πρέπει να είναι αιτιολογημένη.

29 Βλ., συναφώς, απόφαση της 9ης Μαρτίου 2012, Coverpla κατά ΓΕΕΑ – Heinz-Glas (Φιάλη) (T-450/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:117, σκέψεις 21 έως 25). Το Γενικό Δικαστήριο επιβεβαίωσε την προσέγγιση αυτή σε πρόσφατες αποφάσεις του, ήτοι αποφάσεις της 7ης Νοεμβρίου 2013, Budziewska κατά ΓΕΕΑ – Puma (Αιλουροειδές που αναπηδά) (T-666/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:584, σκέψη 24), της 15ης Οκτωβρίου 2015, Promarc Technics κατά ΓΕΕΑ – PIS (Τμήμα πόρτας) (T-251/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:780, σκέψη 31), και της 14ης Ιουλίου 2016, Thun 1794 κατά EUIPO – Adekor (Διακοσμητικά γραφικά σύμβολα) (T-420/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:410, σκέψεις 26 και 27). Οι οδηγίες του EUIPO επαναλαμβάνουν τη νομολογία αυτή στο σημείο 5.5.1.6, σ. 34, δεύτερη παράγραφος.

30 Βλ. έντυπο με τίτλο «Demande en nullité d'un dessin ou modèle communautaire enregistré», διαθέσιμο στην ιστοσελίδα του EUIPO στην εξής διεύθυνση:
https://euipo.europa.eu/tunnel-web/secure/webdav/guest/document_library/contentPdfs/forms_filings/all_downloadable_forms/invalidity_rcd_fr.pdf, καθώς και τις επεξηγηματικές σημειώσεις επί του εντύπου αυτού, ιδίως τα σημεία 2.6 και 3, σ. 4 και 5.

31 Βλ. οδηγίες του EUIPO, σημείο 3.9.2, σ. 12, πρώτη και δεύτερη παράγραφος.

32 Το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο ίδιο συμπέρασμα στο πλαίσιο του δικαίου των σημάτων με την απόφαση της 20ής Απριλίου 2005, Atomic Austria κατά ΓΕΕΑ – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) (T-318/03, EU:T:2005:136, σκέψη 39), αναφορικά με την ερμηνεία του άρθρου 76, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), και του άρθρου 16, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού 40/94 (ΕΕ 1995, L 303, σ. 1), το κανονιστικό περιεχόμενο του οποίου είναι κατ' ουσίαν πανομοιότυπο με εκείνο του άρθρου 63, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002 και του άρθρου 28, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του εφαρμοστικού κανονισμού.

135. Μπορεί, σε μια τέτοια περίπτωση, το Γενικό Δικαστήριο να απαιτήσει από το τμήμα προσφυγών του EUIPO να θεραπεύσει την ανωτέρω έλλειψη ανασυνθέτοντας, για τους σκοπούς της εκτιμήσεώς του, το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα με βάση τα διάφορα αποσπάσματα των επισυναπτόμενων στην αίτηση κηρύξεως ακυρότητας καταλόγων Blücher, «ακόμη και αν καμία απεικόνιση με αυτόν τον συνδυασμό δεν [περιλαμβάνεται] [στα προσκομισθέντα έγγραφα]» [33];

136. Η απάντησή μου είναι αρνητική.

137. Καταρχάς, μια τέτοια απαίτηση αντιβαίνει στο γράμμα και το περιεχόμενο του άρθρου 3 του κανονισμού 6/2002, σε συνδυασμό με το άρθρο 28, παράγραφος 1, στοιχείο β′, σημείο v, του εφαρμοστικού κανονισμού.

138. Κατά το άρθρο 3 του κανονισμού 6/2002, το σχέδιο ή υπόδειγμα νοείται ως «*η εικόνα* την οποία παρουσιάζει το σύνολο ή μέρος ενός προϊόντος η οποία προκύπτει από τα χαρακτηριστικά του, και ιδίως από τη *γραμμή*, το *περίγραμμα*, το *χρώμα*, το *σχήμα*, την *υφή* ή/και τα *υλικά* του ίδιου του προϊόντος ή/και της *διακόσμησης* που φέρει» [34].

139. Η διάταξη αυτή αποτυπώνει συνεπώς την αρχή ότι το δικαίωμα στο σχέδιο ή υπόδειγμα είναι δικαίωμα ιδιοκτησίας επί «*της εικόνας*» ενός προϊόντος, διακριτό από το δικαίωμα ευρεσιτεχνίας, το οποίο είναι δικαίωμα ιδιοκτησίας επί εφευρέσεως.

140. Δεν πρέπει να λησμονείται ότι το σχέδιο ή υπόδειγμα επιτελεί αισθητική λειτουργία, ότι σκοπός του είναι να διακοσμήσει το αντικείμενο στο οποίο εφαρμόζεται και να του προσδώσει όψη διακριτή και αναγνωρίσιμη και φυσιογνωμία ξεχωριστή με βάση τις γραμμές, το περίγραμμα, το σχήμα ή ακόμα και την ιδιαίτερη σχεδίασή του [35].

141. Επομένως, τα επιμέρους στοιχεία που μνημονεύονται στο άρθρο 3 του κανονισμού 6/2002 παραπέμπουν σε γνωρίσματα ορατά διά γυμνού οφθαλμού [36].

142. Επιβάλλοντας στο άρθρο 28, παράγραφος 1, στοιχείο β′, σημείο v, του εφαρμοστικού κανονισμού «τη μνεία και την αναπαραγωγή του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος», ο νομοθέτης απαιτεί από τον αιτούντα την κήρυξη ακυρότητας να αναπαραγάγει ένα σχέδιο ή υπόδειγμα επακριβώς καθορισμένο, εξατομικευμένο, συγκεκριμένο και προσδιορισμένο, κατά την έκφραση που χρησιμοποιείται στη σκέψη 25 της αποφάσεως της 19ης Ιουνίου 2014, Karen Millen Fashions [37]. Ειδικότερα, στην απόφαση αυτή, η οποία αφορά την ερμηνεία του άρθρου 6 του κανονισμού 6/2002, το Δικαστήριο έκρινε ότι η σύγκριση που είναι αναγκαία για την εκτίμηση του ατομικού χαρακτήρα ενός σχεδίου ή υποδείγματος δεν μπορεί να βασίζεται σε ένα «σύνολο συγκεκριμένων στοιχείων ή τμημάτων προγενέστερων σχεδίων ή υποδειγμάτων, αλλά [σε] εξατομικευμένα και συγκεκριμένα προγενέστερα σχέδια ή υποδείγματα» [38].

143. Οι ανωτέρω απαιτήσεις είναι ουσιώδεις για την εκτίμηση του βασίμου της αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας.

33 Σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

34 Η υπογράμμιση δική μου.

35 Βλ. Greffe, F., και Greffe, P., *Traité des dessins et modèles*, 9η έκδοση, LexisNexis, Παρίσι, 2014, σημεία 87 και 88, σ. 40.

36 Βλ. Raynard, J., Py, E., και Tréfigny, P., *Droit de la propriété industrielle*, 5η έκδοση, LexisNexis, Παρίσι, 2016, σημείο 525, σ. 304.

37 C-345/13, EU:C:2014:2013. Στην εν λόγω σκέψη, το Δικαστήριο έκρινε ότι «η εκτίμηση του ατομικού χαρακτήρα ορισμένου σχεδίου ή υποδείγματος [κατά την έννοια του άρθρου 6 του κανονισμού 6/2002] πρέπει να γίνεται σε σύγκριση με ένα ή περισσότερα σχέδια ή υποδείγματα τα οποία είναι επακριβώς καθορισμένα, εξατομικευμένα, συγκεκριμένα και προσδιορισμένα μέσα στο σύνολο των σχεδίων ή υποδειγμάτων που έχουν προηγουμένως διατεθεί στο κοινό».

38 Απόφαση της 19ης Ιουνίου 2014, Karen Millen Fashions (C-345/13, EU:C:2014:2013, σκέψη 26).

144. Ειδικότερα, η αναπαραγωγή του προγενέστερου έργου πρέπει να καθιστά δυνατό τον προσδιορισμό του περιεχομένου του προγενέστερου δικαιώματος για το οποίο διεκδικείται προστασία και, ομοίως, του περιεχομένου των δικαιωμάτων που μπορεί νομίμως να επικαλεσθεί ο δικαιούχος του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος.

145. Το περιεχόμενο των ανωτέρω δικαιωμάτων προσδιορίζεται με βάση το σχέδιο ή το υπόδειγμα που αναπαράγεται στην αίτηση κηρύξεως ακυρότητας και όχι με βάση την περιγραφή αυτού ή τη συνοδευτική του λεζάντα η οποία είναι προαιρετική και στερείται κάθε νομικής ισχύος, σε αντίθεση με τις αξιώσεις διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας. Η προστασία που παρέχει το σχέδιο ή το υπόδειγμα αφορά το σχέδιο ή το υπόδειγμα ως αυτό αναπαράγεται, ενώ τα διαλαμβανόμενα στη λεζάντα αποτελούν απλώς ενδεικτικό συμπλήρωμα [39]. Συνεπώς, η αναπαραγωγή του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος πρέπει, αυτή καθεαυτήν, να αρκεί.

146. Επιπλέον, η αναπαραγωγή αυτή πρέπει να παρέχει στον εναγόμενο τη δυνατότητα να προσδιορίσει επακριβώς τα διακοσμητικά ή αισθητικά χαρακτηριστικά του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος που αυτός μιμήθηκε και, επομένως, να υπερασπιστεί επί της ουσίας την πρωτοτυπία του σχεδίου ή υποδείγματός του.

147. Τέλος, με την αναπαραγωγή αυτή πρέπει να παρέχεται στα τμήματα του EUIPO η δυνατότητα να προσδιορίσουν επακριβώς και με βεβαιότητα το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα, προκειμένου να προβούν, σύμφωνα με τα άρθρα 5 έως 7 του κανονισμού 6/2002, στην εκτίμηση του νεωτερισμού και του ατομικού χαρακτήρα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος και στην απαιτούμενη σύγκριση μεταξύ των οικείων σχεδίων ή υποδειγμάτων. Προκειμένου όμως να εξετάσουν αν το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα στερείται πράγματι νεωτερισμού ή ατομικού χαρακτήρα, τα οικεία τμήματα πρέπει, προφανώς, να έχουν στη διάθεσή τους επακριβώς καθορισμένο και συγκεκριμένο προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα.

148. Επομένως, για την επίτευξη των ανωτέρω στόχων είναι θεμελιώδους σημασίας η ύπαρξη εικόνας του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος, όπως προκύπτει από την ίδια τη φύση του αντικειμένου που προστατεύει ο κανονισμός 6/2002 καθώς και από τον λόγο για τον οποίο παρέχεται η προστασία αυτή.

149. Βάσει της εν λόγω εικόνας πρέπει να μπορεί να γίνει αντιληπτή η εμφάνιση του προϊόντος στο οποίο είναι ενσωματωμένο το σχέδιο ή υπόδειγμα, σε ένα σύνολο οριστικό και αναγνωρίσιμο με βάση τις γραμμές, το περίγραμμα, τα χρώματα, το σχήμα, την υφή ή ακόμα και τη διακόσμηση ή τα υλικά του, όπως προβλέπεται στο άρθρο 3 του εν λόγω κανονισμού.

150. Κατά συνέπεια, το δικαίωμα στο σχέδιο ή υπόδειγμα δεν αποσκοπεί στην προστασία μιας ιδέας ή ενός σχεδίου ή υποδείγματος που αναμένεται να ολοκληρωθεί ή που είναι αποτέλεσμα ανασυνθέσεως, διότι στις περιπτώσεις αυτές δεν μπορεί να γίνει αντιληπτή η εμφάνιση του προϊόντος στο ως άνω οριστικό και αναγνωρίσιμο, δικό του, σύνολο. Αυτός είναι εξάλλου ο λόγος για τον οποίο, κατά το άρθρο 4 του προαναφερθέντος κανονισμού, προστασίας μπορούν να τύχουν μόνον τα ορατά χαρακτηριστικά των σχεδίων ή υποδειγμάτων.

151. Αυτό αποκλείει, επομένως, κάθε απόπειρα ανασυνθέσεως του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος, πολλώ δε μάλλον όταν στα προσκομιζόμενα έγγραφα δεν περιλαμβάνεται καμία εικόνα του εν λόγω συνδυασμού.

39 Βλ. Passa, J., *Droit de la propriété industrielle, Tome 1*: *Marques et autres signes distinctifs, dessins et modèles*, Librairie Générale de Droit et de Jurisprudence, Παρίσι, 2006, σημείο 752, σ. 710.

152. Πράγματι, η ανασύνθεση αυτή δεν μπορεί παρά να είναι ατελής, δεδομένου ότι αναγκαστικά πραγματοποιείται κατά προσέγγιση, πράγμα που αντιβαίνει όχι μόνο προς τα οριζόμενα στο άρθρο 3 του κανονισμού 6/2002 αλλά και προς τις απαιτήσεις αναφορικά με την εκτίμηση, κατά την έννοια του άρθρου 5 του κανονισμού αυτού, του νεωτερισμού του σχεδίου ή υποδείγματος.

153. Για παράδειγμα, στις υπό κρίση υποθέσεις, από τις σκέψεις 64 και 65 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι οποίες δεν αμφισβητούνται από τους διαδίκους, προκύπτει ότι οι εικόνες που προσκόμισε η προσφεύγουσα ως παράρτημα της αιτήσεώς της για κήρυξη ακυρότητας παριστούσαν διάφορους τύπους πλακών καλύψεως, διαφόρων σχημάτων και διαστάσεων, οι οποίες μπορούσαν να συνδυαστούν με δεξαμενές και σιφώνια προκειμένου να αποτελέσουν πλήρη διάταξη απορροής υγρών.

154. Πώς μπορεί ωστόσο να πραγματοποιηθεί η σύγκριση των σχεδίων ή υποδειγμάτων, η οποία απαιτείται για την εξέταση του βασίμου αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας, όταν η εμφάνιση του προϊόντος και, ιδίως, τα χαρακτηριστικά των γραμμών, του περιγράμματος, των χρωμάτων και του σχήματός του δεν είναι σαφώς αναγνωρίσιμα και προσδιορίσιμα;

155. Η ανασύνθεση στην οποία όφειλε, κατά το Γενικό Δικαστήριο, να προβεί το EUIPO ενδέχεται κατά τη γνώμη μου να καταλήξει σε σχέδια ή υποδείγματα που θα εμφάνιζαν διαφορές όχι, απαραίτητα, επουσιώδεις.

156. Συνεπώς, η ανασύνθεση αυτή δεν μπορεί να εγγυηθεί την προσήκουσα εξέταση του βασίμου της αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας, στο μέτρο που δεν επιτρέπει να γίνει αντιληπτή η εμφάνιση του προϊόντος κατά την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού 6/2002 και άρα να πραγματοποιηθεί η δέουσα σύγκριση των οικείων σχεδίων ή υποδειγμάτων, την οποία επιβάλλει το άρθρο 5 του εν λόγω κανονισμού.

157. Εφόσον το Γενικό Δικαστήριο, με την απόφαση της 9ης Μαρτίου 2012, Coverpla κατά ΓΕΕΑ – Heinz-Glas (Φιάλη)[40], έκρινε ότι η γνωστοποίηση του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος δεν δύναται να αποδειχθεί με πιθανολογήσεις ή υποθέσεις, αλλά πρέπει να βασίζεται σε συγκεκριμένα και αντικειμενικά στοιχεία που αποδεικνύουν πραγματική διάθεση του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος στην αγορά[41], τότε η αρχή αυτή έχει a fortiori εφαρμογή στην αναπαραγωγή του εν λόγω σχεδίου.

158. Συναφώς, στις οδηγίες του EUIPO διευκρινίζεται ότι, όταν η επισυναπτόμενη στην αίτηση για κήρυξη ακυρότητας αναπαραγωγή δεν καθιστά δυνατή την προσήκουσα αναπαράσταση του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος, με αποτέλεσμα να είναι αδύνατη οποιαδήποτε σύγκριση με το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα, τότε δεν πρόκειται για γνωστοποίηση κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002[42].

40 T-450/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:117, σκέψεις 21 έως 25.

41 Βλ. σκέψη 24 της αποφάσεως αυτής καθώς και σημείο 5.5.1.6, σ. 34, τρίτη παράγραφος, των οδηγιών του EUIPO. Βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 7ης Ιουνίου 2005, Lidl Stiftung κατά ΓΕΕΑ – REWE-Zentral (Salvita) (T-303/03, EU:T:2005:200, σκέψη 38 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

42 Βλ. οδηγίες του EUIPO, σημείο 5.5.6.1, σ. 34, έκτη παράγραφος. Συναφώς, ενδιαφέρον παρουσιάζει η απόφαση του τρίτου τμήματος προσφυγών του EUIPO, της 10ης Μαρτίου 2008, στην υπόθεση R 586/2007-3, «Ψησταριές», και, ιδίως, τα ακόλουθα σημεία:

«23. Η δεύτερη αντίρρηση αφορά την ποιότητα της εικόνας μιας ψησταριάς που περιλαμβάνεται (κατά τρόπο πανομοιότυπο) στα δύο περιοδικά και στα διαφημιστικά φυλλάδια της Cinders Barbecues […].

24. Η εικόνα αυτή αναπαριστά μια ψησταριά της οποίας η επιφάνεια ψησίματος καλύπτεται πλήρως από κρέας. Εντούτοις, το τμήμα ακυρώσεων ήταν σε θέση να διακρίνει "τέσσερις χωριστές σχάρες". Λόγω της υπερβολικής μεγέθυνσης η εικόνα έγινε θολή, *με συνέπεια η ακριβής μορφή της ψησταριάς να μην είναι εύκολα ορατή*, ωστόσο το τμήμα ακυρώσεων παρατήρησε: "χαρακτηριστικού σχήματος ακρινές πλάκες" (χωρίς πρόσθετες διευκρινίσεις). *Το τμήμα προσφυγών δεν είναι πεπεισμένο ότι η εικόνα –η οποία αποτελεί το μόνο λυσιτελές αποδεικτικό στοιχείο όσον αφορά τη γνωστοποίηση– στηρίζει τις διαπιστώσεις αυτές και ακόμη λιγότερο ότι καθιστά δυνατή μια αξιόπιστη σύγκριση με το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα προκειμένου να εκτιμηθεί η συνολική εντύπωση που προκαλούν στον ενημερωμένο χρήστη.*

[…]26. Επομένως, η εικόνα αυτή, η οποία δεν αναπαριστά ορθά το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα, καθιστώντας με τον τρόπο αυτό αδύνατη οποιαδήποτε σύγκριση με το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα, δεν συνιστά γνωστοποίηση κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002» (η υπογράμμιση δική μου).

159. Η αρχή που συνάγει το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως εμπνέεται, στην πραγματικότητα, μάλλον από το δίκαιο των διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας παρά από το δίκαιο των σχεδίων και υποδειγμάτων [43], καθώς η προσέγγιση αυτή αναγνωρίζει αποκλειστικότητα σε έναν τύπο συστήματος απορροής υγρών, ο οποίος δύναται να λάβει διάφορες όψεις.

160. Ωστόσο, αυτό αντιβαίνει στο γράμμα και το περιεχόμενο του άρθρου 3 του κανονισμού 6/2002.

161. Κατά συνέπεια, η υποχρέωση την οποία επιβάλλει το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και η οποία στηρίζεται στις εκτιμήσεις που αυτό διατυπώνει με τις σκέψεις 77 και 78 της εν λόγω αποφάσεως δεν εντάσσεται στο πλαίσιο της εξετάσεως στην οποία οφείλουν να προβαίνουν τα τμήματα του EUIPO βάσει του άρθρου 5 και του άρθρου 63, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.

162. Πάντως, αυτό δεν σημαίνει ότι τα τμήματα του EUIPO είναι καταδικασμένα να τηρούν παθητική στάση σε περίπτωση όπως η προκείμενη, στην οποία ο αιτών την κήρυξη ακυρότητας αναπαρήγαγε μόνο το μέρος του σχεδίου ή υποδείγματος που θεώρησε ότι είναι ορατό κατά τη συνήθη χρήση.

163. Συγκεκριμένα, το άρθρο 65, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002, το οποίο αφορά την αποδεικτική διαδικασία «*σε κάθε διαδικασία ενώπιον του [EUIPO*]» [44], περιέχει έναν μη εξαντλητικό κατάλογο αποδεικτικών μέσων [45].

164. Επομένως, παρά τους περιορισμούς που προβλέπονται στο άρθρο 63, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, τα τμήματα του EUIPO μπορούν, στο πλαίσιο αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας, να διεξάγουν αποδείξεις για την υπόθεση και να εξετάζουν διαδίκους ή μάρτυρες, να ζητούν την παροχή πληροφοριών ή την προσκόμιση εγγράφων και αποδεικτικών στοιχείων ή ακόμη και πραγματογνωμοσύνη.

165. Στις υπό κρίση υποθέσεις, από τη σκέψη 68 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η οποία δεν αμφισβητήθηκε από τους διαδίκους, συνάγεται ότι η ESS, ως παράρτημα των παρατηρήσεών της ενώπιον του τμήματος ακυρώσεων, είχε προσκομίσει αναπαραγωγή σχεδίου ή υποδείγματος η οποία αναπαριστούσε συνολικά την προσφερόμενη από την εταιρία Blücher διάταξη απορροής υγρών. Σκοπός του εγγράφου αυτού ήταν να αποδείξει τη βιομηχανική εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως απορροής υγρών.

166. Συνεπώς, τα τμήματα του EUIPO είχαν στη διάθεσή τους αναπαραγωγή της προσφερόμενης από την προαναφερθείσα εταιρία διατάξεως απορροής υγρών στο σύνολό της.

167. Στο πλαίσιο της διεξαγωγής των αποδείξεων για την υπόθεση, και λαμβανομένου υπόψη ότι το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO:

– είχε καταλήξει στην κρίση ότι εσφαλμένως το τμήμα ακυρώσεων είχε προβεί σε σύγκριση μεταξύ μόνον της πλάκας καλύψεως που περιλαμβανόταν στο επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα και της πλάκας καλύψεως που είχε αναπαραγάγει η προσφεύγουσα, και

– συνακόλουθα, για τους σκοπούς της συγκρίσεως αυτής, είχε δεχτεί ότι το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα απαρτίζεται από πλάκα καλύψεως αλλά και από πλευρικές αυλακώσεις και αυλακώσεις των εξωτερικών άκρων του σιφωνίου του ντους,

43 Η περιγραφή που επισυνάπτεται στην αίτηση για τη χορήγηση διπλώματος ευρεσιτεχνίας περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, προσδιορισμό της εφευρέσεως όπως αυτή χαρακτηρίζεται στο κείμενο των αξιώσεων, περιγραφή των τυχόν σχεδίων, λεπτομερή αναφορά σε έναν τουλάχιστον τρόπο υλοποιήσεως της εφευρέσεως συνοδευόμενη από παραδείγματα καθώς και μνεία του τρόπου με τον οποίο είναι δυνατή η χρησιμοποίηση της εφευρέσεως σε βιομηχανική εφαρμογή.

44 Η υπογράμμιση δική μου.

45 Όπως, στο δίκαιο των σημάτων, το άρθρο 76, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94.

το εν λόγω τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO ήταν σε θέση, όπως ορθώς επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, να κατανοήσει ευχερώς, με βάση τα προσκομισθέντα από την Group Nivelles αποσπάσματα των καταλόγων Blücher, ότι η αναπαραχθείσα από την τελευταία πλάκα καλύψεως προοριζόταν να συνδυασθεί με δεξαμενές και σιφώνια ντους κατά τον ίδιο τρόπο όπως και η πλάκα καλύψεως που απεικονίζεται στο επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα.

168. Επομένως, το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO μπορούσε:

– είτε να απαιτήσει από την Group Nivelles να προσκομίσει πρόσθετες αναπαραγωγές του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος, που να το απεικονίζουν ενσωματωμένο σε πλήρη διάταξη απορροής υγρών. Εξάλλου, η Group Nivelles είχε προτείνει στο τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO να προσκομίσει δείγματα προϊόντων που απεικονίζονταν σε συνημμένα έγγραφα, διαφορετικά από εκείνα που είχαν ήδη προσκομισθεί, σε περίπτωση που το τμήμα αποφάσιζε τη διεξαγωγή ακροάσεως. Συναφώς, το εν λόγω τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η προφορική διαδικασία ήταν περιττή, εκτιμώντας ότι είχε στη διάθεσή του όλα τα αναγκαία για τη λήψη αποφάσεως στοιχεία[46].

– είτε να βασιστεί στην αναπαραγωγή του σχεδίου ή υποδείγματος η οποία απεικόνιζε στο σύνολό της την προσφερόμενη από την εταιρία Blücher διάταξη απορροής υγρών και η οποία είχε προσκομισθεί από την ESS, επιτρέποντας εκ νέου, ενδεχομένως, την υποβολή παρατηρήσεων, προκειμένου να διασφαλίσει τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας των μετεχόντων στη διαδικασία και την ισότητα των δικονομικών όπλων.

169. Φρονώ ότι οι ανωτέρω πρωτοβουλίες δεν υπερέβαιναν τις αρμοδιότητες που απονέμονται στο τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO στο πλαίσιο του άρθρου 63, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002.

170. Αντιθέτως, στο πλαίσιο της επίμαχης διαδικασίας, το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO δεν δίστασε να κάνει χρήση της εξουσίας λήψεως αποφάσεων που του απονέμει το άρθρο 63, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού, εξετάζοντας όλα τα πρόσθετα πραγματικά περιστατικά, αποδεικτικά στοιχεία και επιχειρήματα που επικαλέστηκαν οι δύο διάδικοι, ακόμη και εκείνα που υποβλήθηκαν καθυστερημένα, προς συμπλήρωση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων που οι εν λόγω διάδικοι είχαν ήδη επικαλεστεί κατά τη διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας[47].

171. Επιπλέον, τα μέσα αυτά εντάσσονταν πλήρως στο πλαίσιο των αποδεικτικών μέσων που μνημονεύονται στο άρθρο 65, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.

172. Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι η ερμηνεία από τη νομολογία των κανόνων που αφορούν τις αρμοδιότητες του EUIPO είναι ιδιαιτέρως δυναμική. Αναφέρομαι ιδίως στην ερμηνεία, εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, των άρθρων 74 και 76 του κανονισμού 40/94. Η διατύπωση των δύο αυτών διατάξεων, οι οποίες ρυθμίζουν τις αρμοδιότητες του EUIPO στο πλαίσιο ανακοπής κατά σήματος της Ένωσης, είναι πανομοιότυπη με τη διατύπωση των διατάξεων που ρυθμίζουν τις αρμοδιότητες του EUIPO στο πλαίσιο αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος.

173. Στο πλαίσιο αυτό, στην απόφαση της 20ής Απριλίου 2005, Atomic Austria κατά ΓΕΕΑ – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ)[48], η οποία αφορούσε διαδικασία ανακοπής κατά της καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το EUIPO δεν μπορεί να αποφύγει τη διενέργεια πλήρους εκτιμήσεως των προβληθέντων πραγματικών περιστατικών και των προσκομισθέντων εγγράφων, υποστηρίζοντας ότι απόκειται στον ανακόπτοντα να του παράσχει

46 Σημεία 18 έως 24 της επίδικης αποφάσεως.

47 Σημεία 20 έως 24 της επίδικης αποφάσεως.

48 T-318/03, EU:T:2005:136.

αυτοβούλως λεπτομερείς πληροφορίες και αποδεικτικά στοιχεία προς στήριξη της ανακοπής του[49]. Επομένως, ούτε ο περιορισμός της βάσεως αποδεικτικών στοιχείων σε εξέταση των οποίων προβαίνει το EUIPO ούτε η αρχή της διαθέσεως, κατά την οποία η πρωτοβουλία για την κίνηση της δίκης καθώς και ο προσδιορισμός του περιεχομένου της ανήκει στους διαδίκους, απαγόρευαν στο τελευταίο να λάβει υπόψη, πέρα από τα πραγματικά περιστατικά που ρητώς επικαλέστηκε η Group Nivelles, και κάθε άλλο στοιχείο που παρέσχον οι διάδικοι.

174. Υπό το πρίσμα των ανωτέρω, μολονότι είναι ατυχές το γεγονός ότι το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO δεν διέταξε τις αποδείξεις που ήταν απαραίτητες προκειμένου να εξασφαλίσει την αναπαραγωγή του συνόλου της προσφερόμενης από την εταιρία Blücher διατάξεως απορροής υγρών, εντούτοις, αντίθετα προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το EUIPO δεν είχε την εξουσία να θεραπεύσει την ανωτέρω πλημμέλεια ανασυνθέτοντας, για τους σκοπούς της εκτιμήσεώς του, το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα με βάση τα διάφορα αποσπάσματα των επισυναπτόμενων στην αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας καταλόγων Blücher.

175. Με βάση τις προηγηθείσες σκέψεις, φρονώ ότι το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 77 έως 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον απαίτησε από το EUIPO να ανασυνθέσει, για τους σκοπούς της εκτιμήσεώς του, το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα με βάση τα διάφορα αποσπάσματα των επισυναπτόμενων στην αίτηση κηρύξεως ακυρότητας καταλόγων Blücher και καθόσον υποτίμησε, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως αυτής, τη σημασία της υπάρξεως εικόνας του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος για το οποίο διεκδικείται προστασία.

176. Λαμβανομένου υπόψη του ανωτέρω συμπεράσματος, παρέλκει κατά τη γνώμη μου η εξέταση της αιτιάσεως που αναφέρεται στην παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών, την οποία προβάλλει το EUIPO προς στήριξη του δεύτερου λόγου αναιρέσεως.

177. Μολονότι το σκεπτικό του Γενικού Δικαστηρίου ενέχει παραβίαση του δικαίου της Ένωσης, παρά ταύτα φρονώ ότι η διαπίστωση αυτή δεν δύναται να οδηγήσει στην αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως στο σύνολό της.

178. Ειδικότερα, το συμπέρασμα στο οποίο καταλήγει το Γενικό Δικαστήριο ως προς τη νομιμότητα της επίδικης αποφάσεως βρίσκει νόμιμο έρεισμα σε άλλους λόγους, οι οποίοι αναπτύσσονται κυρίως και κατά τρόπο αυτοτελή στις σκέψεις 60 έως 70 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως[50].

179. Οι λόγοι αυτοί ακριβώς, οι οποίοι άλλωστε δεν αμφισβητούνται από τους διαδίκους, στηρίζουν το διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

180. Ειδικότερα, με τις σκέψεις 60 και 61 της αποφάσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, ορθώς, ότι το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO είχε υποπέσει πράγματι σε πλάνη περί το δίκαιο στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του νεωτερισμού του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, καθόσον συνέκρινε όλα τα ορατά χαρακτηριστικά του τελευταίου με ένα μόνο στοιχείο του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος και, ως εκ τούτου, δεν συνήγαγε, στην επίδικη απόφαση, τα ορθά συμπεράσματα εκ του διαπιστωθέντος σφάλματος στο οποίο είχε υποπέσει το τμήμα ακυρώσεων.

181. Συναφώς, είναι απολύτως ακριβές, όπως έκρινε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 62 της εν λόγω αποφάσεως, ότι, «για την εκτίμηση του νεωτερισμού του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος ήταν αναγκαία η σύγκριση μεταξύ των ορατών χαρακτηριστικών, μετά την εγκατάσταση, αυτού του σχεδίου ή υποδείγματος και των ορατών χαρακτηριστικών, μετά την εγκατάσταση, του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος, μέρος του οποίου αποτελούσε η προαναφερθείσα πλάκα καλύψεως».

49 Βλ. σκέψη 38 της αποφάσεως αυτής.

50 Βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 10ης Ιουλίου 2014, Νικολάου κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου (C-220/13 P, EU:C:2014:2057, σκέψη 38).

182. Επίσης, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τη σκέψη 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «από την εξέταση των στοιχείων που προσκόμισαν οι διάδικοι ενώπιον του [EUIPO] *δεν ήταν δυνατό [παρά] να συναχθεί το συμπέρασμα* ότι η πλάκα καλύψεως η οποία εμφαίνεται στο κέντρο της [επισυναπτόμενης στην αίτηση κηρύξεως ακυρότητας] εικόνας αποτελούσε απλώς μέρος της διατάξεως απορροής υγρών» [51]. Η ανάλυση των εγγράφων που είχαν προσκομίσει οι διάδικοι ενώπιον των τμημάτων του EUIPO, στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 63 έως 69 της αποφάσεως αυτής, είναι πειστική, συμμερίζομαι δε πλήρως την άποψή του ότι, με βάση τα έγγραφα αυτά, το EUIPO δεν μπορούσε παρά να διαπιστώσει ότι ο αιτών την κήρυξη ακυρότητας αναπαρήγε στην αίτησή του για κήρυξη ακυρότητας μέρος μόνον της υπό εξέταση διατάξεως απορροής υγρών.

183. Οι ανωτέρω λόγοι είναι ικανοί, αφεαυτών, να θεμελιώσουν το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε το Γενικό Δικαστήριο ότι το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO υπέπεσε πράγματι σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εκτίμηση του νεωτερισμού του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, γεγονός που δικαιολογούσε την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.

184. Όπως προκύπτει σαφώς από τις σκέψεις 71 και 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι λόγοι αυτοί είναι ανεξάρτητοι από το σκεπτικό που υιοθέτησε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 72 έως 85 της εν λόγω αποφάσεως προκειμένου να απαντήσει στα επιχειρήματα του EUIPO και της ESS και, ιδίως, από το σκεπτικό που περιέχεται στις σκέψεις 77 έως 79 της εν λόγω αποφάσεως [52].

185. Υπό τις συνθήκες αυτές, μολονότι από την εξέταση των δύο λόγων αναιρέσεως που προβάλλει το EUIPO προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, η διαπίστωση αυτή δεν δύναται, κατά τη γνώμη μου, να οδηγήσει στην ακύρωση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

Β – Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως, που αφορά παράβαση των άρθρων 6 και 7 του κανονισμού 6/2002, σε συνδυασμό με το άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού

186. Όπως αναφέρθηκε στο σημείο 88 των παρουσών προτάσεων, στο μέτρο που ο τρίτος λόγος αναιρέσεως στρέφεται κατά σκέψεων οι οποίες προτείνεται να αναιρεθούν λόγω της υπερβάσεως εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου των ορίων του δικαστικού ελέγχου, παρέλκει η εξέταση του λόγου αυτού.

187. Υπό το πρίσμα του συνόλου των ανωτέρω παρατηρήσεων, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, εάν το σκεπτικό αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου ενέχει παραβίαση του δικαίου της Ένωσης, αλλά το διατακτικό της είναι προφανώς βάσιμο για άλλους νομικούς λόγους, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί [53].

188. Κατά συνέπεια, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως του EUIPO και να καταδικάσει το τελευταίο στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

IX – Επί της αιτήσεως αναιρέσεως που άσκησε η ESS στην υπόθεση C-361/15 P

189. Προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως, η ESS προβάλλει δύο λόγους.

51 Η υπογράμμιση δική μου.

52 Επ' αυτού βλ. σημείο 45 των παρουσών προτάσεων.

53 Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 19ης Απριλίου 2012, Artegodan κατά Επιτροπής (C-221/10 P, EU:C:2012:216, σκέψη 94 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

190. Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η ESS αμφισβητεί την ανάλυση του Γενικού Δικαστηρίου όσον αφορά την επιρροή που ασκεί, για την εκτίμηση του νεωτερισμού και του ατομικού χαρακτήρα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, η χρήση για την οποία προορίζεται το προϊόν στο οποίο είναι ενσωματωμένο το προγενέστερο σχέδιο ή υπόμνημα. Ο πρώτος αυτός λόγος αναιρέσεως περιλαμβάνει τρία σκέλη, στο πλαίσιο των οποίων η ESS αμφισβητεί τις κρίσεις του Γενικού Δικαστηρίου που περιέχονται στις σκέψεις 115 έως 123 και 133 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως υπό το πρίσμα των άρθρων 5 και 6, καθώς και του άρθρου 7, παράγραφος 1, και των άρθρων 10 και 19, καθώς και του άρθρου 36, παράγραφος 6, του κανονισμού 6/2002.

191. Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως αφορά παράβαση του άρθρου 61 του εν λόγω κανονισμού, καθόσον η ESS υποστηρίζει ότι, με τη σκέψη 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο υπερέβη τα όρια του δικαστικού ελέγχου.

Α – Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, που αφορά παράβαση εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου των άρθρων 5 και 6, καθώς και του άρθρου 7, παράγραφος 1, και των άρθρων 10 και 19, καθώς και του άρθρου 36, παράγραφος 6, του κανονισμού 6/2002

192. Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως αμφισβητείται μια εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου η οποία, κατά τη γνώμη μου, κείται εκτός των ορίων του ασκούμενου από αυτό ελέγχου νομιμότητας.

193. Επομένως, για τους λόγους που εξέθεσα στα σημεία 64 έως 82 των παρουσών προτάσεων, παρέλκει η εξέταση του λόγου αυτού.

Β – Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, που αφορά υπέρβαση εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου των ορίων του ελέγχου νομιμότητας

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

194. Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η ESS υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπερέβη τα όρια του ελέγχου νομιμότητας τον οποίο είναι αρμόδιο να ασκεί με βάση το άρθρο 61 του κανονισμού 6/2002, καθόσον στην τελευταία περίοδο της σκέψεως 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως επισήμανε ότι, «αντιθέτως προς όσα προκύπτει ότι δέχεται η παρεμβαίνουσα, [το γεγονός ότι οι πλάκες καλύψεως ενδείκνυνται για βιομηχανική χρήση] δε[ν] σημαίνει ότι δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν και σε άλλους χώρους, και δη σε ντους, όπου καλούνται υπό κανονικές συνθήκες να φέρουν μικρότερα φορτία».

195. Ειδικότερα, κατά την ESS, το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO δεν απεφάνθη ούτε επί των κλάσεων φορτίου που περιέχονται στους καταλόγους Blücher (ή επί της σημασίας τους) ούτε επί της κρισιμότητας αυτών για την εκτίμηση του νεωτερισμού ή του ατομικού χαρακτήρα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος. Η ESS προσθέτει ότι η τελευταία περίοδος της σκέψεως 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν ήταν απαραίτητη για τη συναγωγή του τελικού συμπεράσματος.

196. Η Group Nivelles και το EUIPO θεωρούν ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, διότι το Γενικό Δικαστήριο δεν υποκατέστησε το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO στην κρίση του.

2. Εκτίμηση

197. Προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει ευθύς τον λόγο αυτό ως αλυσιτελή.

198. Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, με τη σκέψη 138 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι εσφαλμένως το τρίτο τμήμα προσφυγών του EUIPO χαρακτήρισε την πλάκα καλύψεως η οποία εμφαίνεται στο κέντρο της επισυναπτόμενης στην αίτηση κηρύξεως ακυρότητας εικόνας ως «σιφώνιο ντους», στο μέτρο που «δεν προέκυπτε από τον φάκελο» ότι η πλάκα αυτή προοριζόταν, αποκλειστικώς ή κυρίως, να χρησιμοποιηθεί ως στοιχείο σιφωνίου ντους.

199. Όπως προκύπτει σαφώς από τη διατύπωση της σκέψεως 138 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το ανωτέρω συμπέρασμα στηρίζεται σε εκτίμηση των προσκομισθέντων ενώπιον των τμημάτων του EUIPO εγγράφων η οποία περιέχεται στις σκέψεις 135 έως 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Ωστόσο, η τελευταία περίοδος της σκέψεως 137 της αποφάσεως αυτής διαφοροποιείται, όπως καταδεικνύει η χρήση του επιρρήματος «[π]άντως», στο μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως εξετάζει το περιεχόμενο των καταλόγων Blücher, αλλά προβαίνει σε μία ως εκ περισσού εκτίμηση.

200. Η εκτίμηση αυτή ουδόλως θεμελιώνει το συμπέρασμα στο οποίο καταλήγει το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 138 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, πράγμα που συνάγεται άλλωστε ρητώς από τη φράση «[γ]εγονός παραμένει ότι […]», η οποία χρησιμοποιείται στη σκέψη αυτή, και το οποίο δέχεται εξάλλου ρητώς η ESS υπογραμμίζοντας ότι η εκτίμηση αυτή «δεν ήταν απαραίτητη» [54].

201. Επομένως, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως, ο οποίος αφορά υπέρβαση εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου των ορίων του ελέγχου νομιμότητας, πρέπει να απορριφθεί.

202. Συνεπώς, με βάση όλες τις ανωτέρω σκέψεις, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως που άσκησε η ESS και να καταδικάσει την τελευταία στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Χ – Πρόταση

203. Με βάση τις προηγηθείσες σκέψεις, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ως εξής:

1) Να αναιρέσει εν μέρει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της 13ης Μαΐου 2015, Group Nivelles κατά ΓΕΕΑ – Easy Sanitary Solutions (Αύλακας απορροής υδάτων ντους) (T-15/13, EU:T:2015:281), καθόσον το Γενικό Δικαστήριο, με τις σκέψεις 112 έως 133 της αποφάσεως αυτής, εξέτασε αν ο προσδιορισμός του προϊόντος στο οποίο είναι ενσωματωμένο το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα, του οποίου γίνεται επίκληση προς στήριξη της αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας, ασκεί επιρροή για την εκτίμηση του νεωτερισμού ή του ατομικού χαρακτήρα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, υπερβαίνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο τα όρια του ελέγχου νομιμότητας των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), ο οποίος προβλέπεται στο άρθρο 61, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 6/2002 του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2001, για τα κοινοτικά σχέδια και υποδείγματα.

2) Να απορρίψει τις αιτήσεις αναιρέσεως.

3) Στην υπόθεση C-361/15 P, να καταδικάσει την Easy Sanitary Solutions BV στα δικαστικά έξοδα.

4) Στην υπόθεση C-405/15 P, να καταδικάσει το EUIPO στα δικαστικά έξοδα, εξυπακουομένου ότι το παρεμβαίνον στην υπόθεση αυτή Ηνωμένο Βασίλειο θα φέρει τα δικά του έξοδα.

54 Βλ. σημείο 57 της αιτήσεως αναιρέσεως.